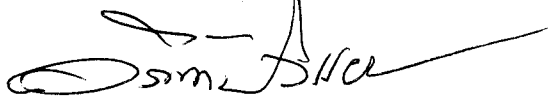

สวัสดีปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๓

ขออย่าให้มีโรคร้าย สุขกายสบายใจ จิตสงบ

จงมีแต่ทำน

อภินันทนาการจาก

6 ม.ค. 23

ทำอย่างไรอายุจะยืน

โดย ท. เลียงพิบูลย์

หนังสือสวัสดิภาพใหม่ ๒๕๒๓ ปีนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า
จะพูดเรื่องเข้าใจง่าย ๆ และมีผู้สนใจเป็นปัญหาถาม
มามากในเรื่อง ทำอย่างไรอายุจะยืน

เมื่อพิจารณาคิดดูมนุษย์เราเมื่อเกิดมา ส่วนมาก
ก็ไม่มีใครอยากตาย อยากแก่ อยากเจ็บ บางคนพอ
พูดถึงความตายก็สะดุ้งหวาดกลัว หวาดเสียว ไม่อยาก
ได้ยินได้ฟัง แต่ก็ไม่มีใครหนีความตายไปพ้น แล้วกลัว
ไม่กล้าสู้ความจริงหลอกตัวเองอยู่ตลอดเวลา

คนกลัวตายกลัวผี หาคความสุขสงบทางใจไม่ได้
บางคนกลัวจนอายุมาก กลัวทั้ง ๆ ใจไม่รู้ว่าหลังความตาย
มีอะไรที่เกิดขึ้น ทั้งไม่ยอมศึกษาให้รู้แจ้งความจริง ความ
ตายมีสิ่งไรที่น่ากลัว ถ้าเรายังไม่ศึกษาหาความรู้ความ
ตายก็ยังอยู่ในที่มืด มองไม่เห็นอะไรเลย เมื่อเกิดเจ็บ

ป่วยก็กลัวตายจนขวัญหนีดีฝ่อ กลัวจนหมดกำลังใจที่จะต่อสู้กับความทุกข์ ใช้น้อยก็เป็นไข้มาก คนธรรมดาเมื่อรู้แจ้งความจริงแล้วจิตเข้มแข็งไม่กลัวตายใจก็สบาย คนกลัวตายเจ็บไข้ได้ป่วยจิตใจอ่อนแอก็ตายง่าย ๆ

ความจริงผู้ที่ถามว่าทำอะไร อายุจะยืน เท่านั้น แต่ข้าพเจ้าก็ออกจะนอกเรื่องไปมาก ถ้าจะพูดถึงความจริงแล้วในเรื่องนี้ ตำรับตำราแพทย์เขาก็เขียนเพื่อแนะนำให้ปฏิบัติตัวและออกกำลังและเรื่องอาหารที่มีประโยชน์มีหนังสือที่นายแพทย์หลายท่านเขียนขึ้นแนะนำการรักษาปฏิบัติตนก็มีไม่น้อย ส่วนทางพุทธศาสนา ท่านก็ให้ปฏิบัติทางจิต กำจัดกิเลสตัณหาฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ฟอกจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องใส การไม่ฆ่าสัตว์ย่อมทำให้ชีวิตยืนยาว ฉะนั้นทางพุทธศาสนาสอนให้เราไม่ทำบาปทั้งปวง สร้างกุศลบารมีและทานบารมีให้ถึงพร้อมเพื่อจิตใจให้สดชื่นทำให้จิตใจสงบสบายไม่กังวลใด ๆ จะทำให้ชีวิตไม่เศร้าหมอง ถ้าเราดับความไม่กลัวตายได้ ดับความโกรธได้ คงจะทำให้ชีวิตยืนยาวไปกว่าธรรมดา

แต่ข้าพเจ้าก็ไม่มีความรู้ในทางแพทย์ และส่วนพุทธศาสนา ก็ไม่รู้อย่างลึกซึ้งนัก

พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราพัฒนาตัวเองก่อน ให้เราได้ศึกษาหลักธรรมมีคุณธรรม ปลุกความเลื่อมใสฝังอยู่ในตัวเราเองให้เพียบพร้อม ให้รู้หลักถูกต้องสังฆธรรมตรงกับความจริง ให้ถือหลักธรรมเป็นความสำคัญ ไม่บิดเบือนอย่างพวกทำลายศาสนาในยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งเราจะประมาทขาดสติไม่ได้ เพราะบุคคลมีไม่น้อยที่ถือพุทธศาสนา ยังไม่ได้ศึกษารู้แจ้งความจริงลึกซึ้ง หลักสังฆธรรมของพระศาสนาม่อมจะเข้าใจผิดไปได้ง่าย และเดินทางผิดประพัตติตัวชั่ว หากรู้ตัวว่าประพัตติผิดกลับตัวเดินทางถูกได้ย่อมเป็นที่ยกย่อง ไม่ปล่อยตัวอย่างตกกระไดพลอยโจนก็ยังจมอยู่ในความชั่วช้ายิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าจะเขียนครั้งนี้จึงอยากจะนำเอาประสบการณ์เรื่องผ่านมาแล้วในอดีตและปัจจุบันเพื่อให้ตรงกับคำถาม “ทำอย่างไรอายุจะยืน” ข้าพเจ้าคิดว่า สิ่งเหล่านี้เมื่อสมัยก่อนอายุจะยืนยาวหรืออายุจะสั้นก็ได้เริ่มจากภายในครอบครัวก่อน บ้านใดครอบครัวใด มีความสงบ

สุข เกิดจากพวกลูกหลานต่างมีความเคารพความกตัญญู-
 กตเวที เชื่อฟังคำพ่อแม่ถือว่าเหมือนพระที่ควรแก่ความ
 เคารพนับถือ เป็นผู้ที่มีพระคุณ ส่วนพ่อแม่ก็มีความสุข
 ความสบาย เพราะลูกหลานยกย่อง เพราะภายในบ้าน
 ไม่มีความร้อนใจ เพราะญาติพี่น้องรักใคร่ปรองดอง
 สมานสามัคคี ญาติพี่น้องเคารพตามลำดับ เรียกว่ารู้จัก
 นัวก้อยนัวหัวแม่มือ เมื่อเด็กเริ่มแรกเข้าโรงเรียน เมื่อ
 กลับจากโรงเรียนก่อนอื่นพ่อแม่ก็จะเริ่มสอนให้ลูกหลาน
 เข้าไปกราบปู่ย่าตายายในบ้านที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ เมื่อ
 เด็กลูกหลานเข้าไปกราบบนตักท่านก็มักจะลูบศีรษะด้วย
 ความรักความเอ็นดูในความเรียบร้อยของลูกหลาน คน
 สูงอายุสมัยก่อนมักจะพูดว่า หลานเอ๋ยจงหมั่นเรียน
 หนังสือจะได้วิชาความรู้ติดตัวเราต่อไปในภายหน้า จะ
 ได้เป็นเจ้าคนนายคน ขอให้หลานจงมีสติปัญญาเหมือน
 พระมโหสถ มีฤทธิ์เหมือนหนุมาน ข้ำพเจ้าเวลา
 นั้นไม่มีทั้งปู่และย่า ตา มีแต่ยาย เพราะนอกนั้นท่าน
 ได้เสียชีวิตก่อนข้าพเจ้าเกิด ส่วนยายนั้นท่านให้พรลูก
 หลานหลังอาหารทุกวัน ส่วนเพื่อน ๆ นั้นนับว่าโชคดี

มีทั้งปู่ย่าตายาย ได้ปฏิบัติดังที่กล่าวมาแล้วนับว่าเป็นมงคลแก่ตัวเอง สมัยก่อนเข้าพ่อแม่ก็ให้เด็กหัดใส่บาตรพระที่ออกบิณฑบาตเช้า ๆ หัดใส่ของเป็นอาหารลงในย่ามของพระเช่น ผลไม้ ไข่เค็ม ข้าวต้มมัดได้ และกล้วยที่เด็กพอจะทำได้ เมื่อถึงวันพระหยุดเรียนก็ตามปู่ย่าหรือลุงไปวัดฟังเทศน์ฟังธรรม เมื่อส่งปู่ย่าตายายขึ้นบนศาลาแล้ว เด็กก็ลงมาเล่นกับเพื่อน ๆ และลูกศิษย์วัด เล่นบ้อหั้นหรือหยอดหลุมทอยกองโดยใช้กระเบื้องดินเผามูลหิ้งคาแตก ๆ มีเกลื่อนกราดอยู่บนพื้นดินแถวข้าง ๆ ศาลาวัด มาเลาะขอบให้มันกลมใหญ่กว่าเหรียญบาทแล้วเอามาแทนอัฐิ เด็ก ๆ พกกันกระเป๋าคู่เป็นความสนุกสนานวัยรุ่นเด็ก ๆ เด็กรุ่นนั้นซึ่งปัจจุบันนี้กลายเป็นปู่ย่าตายายและตายไปจากโลกก็ไม่น้อย นี่เป็นเรื่องอดีตของคนสมัยก่อน เด็กสมัยนั้นพอโตขึ้นครบอายุบวชก็มักจะบวชอยู่ในวัดนั้น เพราะผู้ใหญ่ท่านคุ้นเคยกับพระและท่านสมภารในวัดนั้น สมัยก่อนนั้นคนอายุยืนมีมาก เพราะสมัยนั้นเราจะพบคนแก่หลังค่อมหรือคนแก่หลังงุ้มหรือหลังโก่ง ยังแข็งแรงถือไม้เท้าเดินตามถนนมีเสมอ แต่

ปัจจุบันนี้หายากนานปีข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็น หรือจะเป็นเพราะการแพทย์เจริญ คนหลังโกงจึงหายาก หรือจะเป็นยุคนี้บ้านเมืองเจริญ คงจะไม่ปลอดภัยสำหรับคนแก่จะเดินข้ามถนน ไม่เหมือนสมัยก่อนรถมีไม่มาก

สมัยรุ่นปู่ย่าของเรานอกจากภายในบ้านอยู่กันอย่างสงบสุข เพราะทุกคนรู้จักหน้าที่เคารพสิทธิ์ซึ่งกันและกัน เพราะผู้ใหญ่มีศีล ๕ ปฏิบัติแผ่เมตตาแก่คนในบ้าน ทำให้คนในบ้านแม้จะไปค้างแรมชั่วคราวในที่ใดก็มีความรู้ สึกอดคิดถึงบ้านคิดถึงคนในบ้านไม่ได้ บ้านเหมือนเป็นสวรรค์ของคนในครอบครัว เพราะจะหันหน้าไปมองใครคนในบ้านมีแต่ยิ้มแย้มแจ่มใส เพราะจิตใจสูงด้วยศีลธรรม ไม่มีใครหน้าเจ้าหน้าอ จะพูดจាកันก็นมนวลสุภาพไม่ได้ยินคำหยาดคายภายในบ้าน ผู้ใหญ่พูดกับเด็กด้วยถ้อยคำที่เอ็นดูรักใคร่ ผู้น้อยพูดกับผู้ใหญ่ด้วยความเคารพนับถือ ในปัจจุบันนี้หากครอบครัวใดมีสภาพเป็นอยู่เหมือนครั้งรุ่นคุณปู่คุณย่า นับว่าเป็นโชคเต็มชีวิตที่สงบราบรื่นที่ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์มาแล้ว คิดว่าในสภาพเช่นนี้ทำให้ผู้ใหญ่ในปัจจุบันมี

อายุยืนยาวออกไป เพราะไม่มีวุ่นวายใจเพราะลูกหลาน
 ตลอดเวลาพวกลูกหลานเอาใจใส่ดูแลให้ความสุข เพราะ
 สูงด้วยความกตัญญู อายุจึงยาวกว่าธรรมดา บางครอบครัว
 ครวมีแต่ความวุ่นวาย คนในครอบครัวหาเวลายิ้มแย้ม
 เข้าหากันไม่ได้ มีแต่ใช้สายตาบอกให้รู้ว่าเกลียดจน
 แสบจะกินเลือดกินเนื้อกัน คอยใช้วาจาพูดถากถางกัน
 ผู้ใหญ่ในครอบครัวนั้นจะอยู่อย่างมีความสุขได้อย่างไร
 เพราะลูกหลานไม่เคารพนับถือปู่ย่าตายายพ่อแม่ ไม่มี
 ความกตัญญูรู้บุญคุณ เมื่อลูกหลานขาดความเคารพ
 ผู้ใหญ่มีแต่ความเข้าใจ บ้านนั้นเรือนนั้นก็กลายเป็นนรก
 มีแต่ความเดือดร้อนอยู่ทั่วไป สิ่งทีหนึ่งไม่พ้นนั้นก็คื
 กรรมจะตามสนอง

ข้าพเจ้าเคยประสบการณ์มาแล้วหลายครั้งหลาย
 หน ชีวิตของผู้ใหญ่จบลงอย่างน่าสงสาร มีหลายรายที่
 โกรธจนสุดขีด เส้นโลหิตในสมองแตกแล้วก็ตายหมดไม่
 สามารถจะแก้ไขทัน ข้าพเจ้าได้พิจารณาดูแล้ว หลักพุทธ-

ศาสนาปฏิบัติทางใจ ถ้าเราทำจิตให้สงบทำให้สบาย ตัด
ความโกรธความโลภความหลงได้แล้ว ชีวิตคงจะยืนยาว
และแข็งแรง

ในยุคปัจจุบันนี้มีสิ่งที่น่าสนใจมาก เพราะเด็ก
วัยรุ่นในยุคปัจจุบันนี้ยิ่งขาดความเคารพขาดความกตัญญู
ทำให้พ่อแม่ชอกช้ำใจ ยิ่งรักลูกมากเท่าไร ยิ่งช้ำใจมาก
เท่านั้น เพราะบางท่านมาหาข้าพเจ้าได้รับความชอกช้ำ
ใจเล้าถึงลูกแล้วก็ร้องไห้ ลูกในยุคนี้มักจะไม่ใช่คำ
สั่งสอนของพ่อแม่บังเกิดเกล้าที่เลี้ยงดูมาแต่อ่อนแต่อก
ทนุถนอมด้วยความรัก ไม่ได้ใช้สติปัญญาพิจารณาแยก
ความรู้สึกออกจากพ่อแม่เป็นผู้ที่รักลูกหวังดีต่อลูก คำสั่ง
สอนของพ่อแม่ควรเชื่อฟังเพราะทุกอย่างที่พ่อแม่ทำไปก็
เพื่อหวังดีต่อลูกเท่านั้น ไม่มีพ่อแม่คนไหนไม่ว่าชาติใด
ประเทศใด ไม่เคยมีพ่อแม่ที่หวังร้ายต่อลูกเลย นอก
จากมนุษย์แม้แต่ที่เป็นสัตว์โลกอันประเสริฐย่อมจะรัก
ลูกถนอมลูก รักลูกยิ่งกว่าชีวิตของแม่ได้มีตัวอย่างมาก
มาย เด็กสมัยก่อนว่านอนสอนง่าย ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไร
ก็ฟังไม่เถียงไม่โกรธ ไม่ว่าจะผิดหรือถูก

ในปัจจุบันนี้มีเด็กวัยรุ่นไม่น้อยที่ไม่ยอมฟังเสียง
ฟังความหวังดีของพ่อแม่และผู้ใหญ่ปู่ย่าตายาย สอน
อะไรว่าอะไรอย่าทำไม่ดี ผิดศีลธรรม กลับย้อนให้
เหยียดหยามดูถูกว่าเป็นคนล้าสมัย เหตุเพราะเยาวชน
วัยรุ่นพวกนี้มักชอบไปฟังเสียงเพื่อนไปฟังคนนอกญาติ
ซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ที่สุดก็ยุ่งเกลียดชังพ่อแม่ หา
ว่าจู้จี้บื้อฟัง ไปหาความสุขสนุกสนานนอกบ้าน ไม่ซำ
ก็ไปติดยาเสพติดพวกผงขาวและยาฉีด ทำลายอนาคต
ของตัวลงอย่างน่าเสียดาย เพราะกลายเป็นทาสของยา
เสพติด ชีวิตหมดค่าของความเป็นคน ไม่ซำก็ชมซานมา
หาพ่อแม่เพื่อรีดไถหรือชะโมยเอาเงินไปซื้อยามาแก้ทุกข
ทรมาน เมื่อเวลากระหายยาเสพติด ทำทุกสิ่งเพื่อให้ได้
เงินมาซื้อยาเสพติด

พ่อแม่ต้องรับความทุกข์ระทมตรมตรอมใจเพราะ
ลูกไม่เชื่อพ่อแม่ ยิ่งรักลูกมากยิ่งได้ยิ่งชอกช้ำใจเท่า
นั้น นี่ก็ช่วยให้รู้เห็นว่า ลูกทำให้พ่อแม่อายุสั้นก็มีไม่
น้อย สถิติในปัจจุบันนี้มีวัยรุ่นติดยาเสพติดจำนวน
หลายแสน ตัดกำลังของชาติไปอย่างน่าเศร้าใจ เรามา

พิจารณาดูพ่อแม่ต้องรับทุกชะระทมิใจเท่าใด ลูกไม่ได้นึก
ว่าใครจะหวังดีเท่าพ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกมาแต่อ่อนแอออกรัก
ลูกเพียงใด เมื่อเขียนมาเพียงนี้ก็นึกได้ว่า เวลานั้นมีผู้ได้
สนใจในหนังสือแจกในงานศพ “แม่” ที่ข้าพเจ้าและ
เพื่อน ๆ ได้จัดพิมพ์จำนวนหมื่นเล่ม แจกในงานสาม
พันกว่า หลังจากงานศพแม่ผ่านไปแล้ว ก็มีผู้ขอกลับมา
มาก จนบัดนี้ก็ยังมีผู้มาขอแต่ในบ้านข้าพเจ้าไม่มีเหลือ
เลย

เมื่อต้องการเช่นคราวนี้ก็จะต้องไปเที่ยวเยี่ยมจาก
เพื่อน ๆ แต่ส่วนมากไม่มีเพราะผู้เยี่ยมแล้วมักไม่ส่งคืนไป
เยี่ยมได้จากคุณหนู ยูประพัฒน์หนึ่งเล่ม บอกว่าเมื่อค้นหา
ข้อความแล้วจะรีบส่งคืน ได้นำมาอ่านพิจารณาเรื่องที่มี
ผู้สนใจเห็นจะเป็นค่านำ เพราะพิมพ์ครั้งเดียวแล้วก็ไม่ได้
พิมพ์อีก ที่แสดงว่าแม่ผู้สูงอายุของข้าพเจ้านั้นผิดกว่า
ผู้สูงอายุอื่น ๆ เพราะมีความแข็งแรง มีความทรงจำดี

ข้าพเจ้าขอคัดลอกในหน้าต้น ๆ บางตอน มี
ท่านเจ้าคุณพระธรรมจินดาภรณ์วัดราชบพิธ (ในปัจจุบัน
นี้ท่านมีสมณะศักดิ์นามพระพุทฺธพจน์วรภรณ์) ใน
จ.ม. ของท่านไว้ว่า

วัดราชบพิธ กณะกลาง

วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๑๔

เจริญพร คุณ ท. เลี้ยงพิบูลย์

อาตมาได้ทราบถึงมรณะกรรมคุณโยมมารดาของคุณ ตั้งแต่เริ่มแรกและได้เคยไปเยี่ยมคุณพร้อมทั้งตั้งใจไปอุทิศกุศลแก่มารดาคุณด้วยรถของคุณหมอไพโรจน์ คุ่มไพโรจน์ พร้อมกับนำหนังสือประวัติท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ กับหนังสือชุดกฎแห่งกรรมที่ขออนุญาต คุณพิมพ์แจกในงานศพอุบาสิกา บุญเลี่ยม เพ็ชรเกษตร จังหวัดเพชรบุรี และงานศพ น.ส. บุตรี กรลักษ์ณ์ ณ เมรุวัดเทพศิรินทราวาส พระนคร ได้วนรถหาบ้านของคุณอยู่หลายตลบก็หาไม่พบ ทั้งอาตมาทั้งคุณหมอไพโรจน์ก็เคยไปบ้านคุณมาแล้วแต่ลี้มเลือนไป รู้แต่ว่าอยู่ถนนเพชรบุรี จึงต้องฝากหนังสือและความระลึกถึงคุณไว้กับคุณหมอไพโรจน์ ภายหลังได้รับ จ.ม. ของคุณว่าได้รับหนังสือนั้น ๆ แล้วและคุณได้จัดสำเนาหนังสือแจกขอภัยทุกท่านที่ข้องใจเกี่ยวแก่มารดาของคุณ อาตมา

“ได้รับฉบับหนึ่งใจความตอนหนึ่งว่า มีผู้โทรศัพท์ถามข่าวการเจ็บป่วยของมารดาคุณอยู่เสมอ เมื่อมารดาถึงแก่กรรมก็มีผู้โทรศัพท์ถามมาเช่นเคย คุณตอบเขาไปว่า “สบายดีแล้ว” เพราะคุณเห็นว่าท่านต้องทรมาณสังขารรูปนามขั้นที่ ๕ อยู่ในโลกมนุษย์อันโสมมและน่าเบื่อหน่ายตง ๑๐๐ ปี เมื่อท่านตายจากไป คุณจึงตอบด้วยความจริงใจว่าท่านสบายดีแล้วนั้น อตมหาราบความประพฤติปฏิบัติและสัมมานะสักการบูชามารดาของคุณดี ผู้ไม่รู้อาจฟังดูคล้ายคนไม่มีกตัญญูทเวทิกใครเร่งให้ท่านตายหรือเห็นการตายของมารดาแล้วก็ดีใจ มิใช่เช่นนั้น การตายเป็นการพ้นทุกข์ที่เกิดจากแก่ จากเจ็บ จากบีบ-วิปโยคและอับยัสัมปิโยคหรือปรารณาอย่างใดไม่ได้สิ่งนั้นสมหวังก็จริง แต่นั่นมีทุกข์หรือต้องรับทุกข์เฉพาะผู้ยังยึดติดรูปนามขั้นที่ ๕ ว่าเป็นตนเป็นของๆ ตน ส่วนมารดาของคุณท่าน เบื่อหน่ายรูปนามขั้นที่เต็มทนแล้ว อตมาได้เคยสนทนารรรมะกับท่าน ท่านเข้าใจซาบซึ้งดีในสวากขาตธรรม สุดท้ายอตมาให้พรท่านทั้งอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ เป็นต้น ท่านขอไม่รับ

พรเรื่องอายุ ว่ามีอายุมากเท่าใดก็ทุกข์มากเท่านั้น แต่ขอให้นัยน์ตาอย่าให้มัวมืด ครึ่งหนึ่งท่านเคยไปเยี่ยมอาตมาที่วัดเขาไกรลาส หัวหิน เพื่อบุญอาตมากำลังอยู่บริเวณบันไดพื้นดินใกล้บันได ๑๔๐ ชั้น ทางจะขึ้นเขาไกรลาส จึงพบสนทนากับท่านพอดี ท่านพูดว่าตั้งใจจะมาพบเจ้าคุณนานแล้ว ลูกหลานเขาไม่ให้มาเกรงจะขึ้นเขาไม่ไหว ต่อมาก็ถูกหลาน ๆ มันหลอกว่าเมื่อนั้นเมื่อนี้จะพาไปหาเจ้าคุณ แล้วท่านก็เตรียมตัวขึ้นบันได ๑๔๐ ชั้น หลานชาย ๒ คนก็เตรียมตัวจะเข้าพยุ่ง ท่านพูดว่า เ็งไม่ต้องพยุ่งเข้าดอก เ็งขึ้นไปของเ็งเถิด แล้วท่านขึ้นบันไดรวดเดียวโดยไม่ต้องมีคนพยุ่ง อาตมาคอยดูอยู่เห็นเป็นอัศจรรย์ เพราะเวลานั้นได้ทราบที่ท่านมีอายุครบ ๘ รอบแล้ว ท่านแข็งแรงผิตกับคนหนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่เห็นบันไดสูงขนาดนั้นก็ไม่น่ากลัวขึ้นเขา อาตมาเคยพูดกับเขาเหล่านั้นว่า คนที่ขึ้นเขาไกรลาสไม่ได้เพราะไม่มีบุญ คนมีบุญจึงจะขึ้นเขาไกรลาสได้ เพราะเขาไกรลาสเป็นเขาอยู่บนสวรรค์ หรือถ้าตนยอมแก่ก็ให้ไปขึ้นบันไดด้านหลังทางตะวันตกฝั่งรถไฟ เพราะบันไดทางตะวัน

ออก ๑๔๐ ชั้น^{นี้}เขาสร้างไว้สำหรับคนยังหนุ่มยังสาว พุด
 ดั้ง^{นี้}เขาก็พยายามขึ้นบันได ๑๔๐ ชั้นได้ เพื่อให้เห็นว่า
 ตนยังไม่แก่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาวดีอยู่ แต่มารดาของท่าน
 ขึ้นไปเพื่อนมัสการพระพุทธรูปซึ่งมีอยู่มากบนเขา และ
 เพื่อพบกับอาตมาจึงขึ้นไปด้วยสัทธาปสาทะ มารดาของ
 คุณสั่งสมกองบุญตลอดอายุ สำหรับวัดเขาไกรลาสหัวหิน
 ท่านเคยบริจาคตั้งนิธินี้สำหรับประเภทนิธิตาหาร ครั้ง
 แรก ๘๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ อีก ๒๐๐ บาท และต่อๆ มา
 อีก ๓ คราวรวม ๒๓๙๐ บาท มารดาของคุณอายุยืนมา
 ถึง ๑๐๐ ปี จึงถึงแก่กรรม เพราะท่านมันอยู่ด้วยกตัญญู
 กตเวทิตีมีสัมมาคารวะต่อมารดาของท่านซึ่งเป็นยายของ
 คุณ อาตมาเคยทราบว่ายายของคุณมีบุตรธิดาหลายคน
 คุณยายมาอยู่กับมารดาของคุณ ซึ่งเป็นบุตรสาวคนเล็ก
 จนถึงแก่กรรม เมื่ออายุคุณยายครบ ๑๑๐ ปี มารดา
 คุณปฏิบัติบำรุงคุณยายเหมือนพระของบุตร สัมมาคารวะ
 กันอย่างดีเช่นต้องให้ท่านรับประทานอาหารก่อนตนและ
 บุตรจะรับประทานภายหลัง เมื่อคุณยายรับประทาน
 อาหารแล้วจะยกมือพนมให้ศีลให้พรทุกครั้งไป ท่านจึง

มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงไม่พ่นเพื่อนหลงไหลเยี่ยงคน
แก่ทั้งหลาย ขณะท่านจะตายก็ตายด้วยอาการสงบมีสติ
สัมปชัญญะติดลอดอายุขัยหาได้ยากอย่างยิ่ง “จิต เต
อสงกิลิธุเร สுகติ ปาณิกงขา” ผู้มีจิตไม่เศร้าหมองใน
เวลาตาย ย่อมมีสุคติเป็นที่ไปในเบื้องหน้าหรือหวังได้
ซึ่งสุคติ ดังนี้ ท่านเกิดมาเกิดมาด้วยบุญเป็นอุปถัมภก-
ปัจจัย มีชีวิตอยู่ก็สั่งสมเจริญแต่บุญ ตายไปจะไปไหน
ก็ไปเกิดในสุคติแน่แท้ไม่ต้องสงสัย ท่านทำตัวเป็นตัว
อย่างที่ดีของบุตรธิดา จึงมีบุตรดี มีสะใภ้ดี มีหลานดี
มีเหลนดี นับเป็นสกุลบุญสกุลกุศล อาตมาขออุทิศบุญ
กุศลบารมีธรรมที่ได้บำเพ็ญมาแล้วแก่มารดาคุณ เพื่อ
อนุโมทนาสำเร็จเป็นปัตตานุโมทนามัย ขอให้เสวยผล
แห่งบุญในสุคติวิสัยตลอดกาลนาน และขอให้บรรดา
บุตรหลานเจริญด้วยอิฏฐารมณ์ปราศจากอนิฏฐารมณ์สิ่ง
สมบุญยิ่ง ๆ ขึ้น ทว่าทุกท่านทุกคนเทอญ

ด้วยความระลึกถึง

พระธรรมจินดาภรณ์

ข้าพเจ้าขอตัดบางตอนของกรมหมื่นพิทยลาภ-
พฤติยากร (พระองค์เจ้าธานีนิวัต) ทรงเขียนไว้ใน
หนังสือ “แม่” ว่า

ปู่ชา จ ปุชนิยานิ เอตมมุงคละมุตตม

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงสรร-
เสริญการบูชาผู้ควรแก่บูชา ทรงยกย่องว่าเป็นมงคลอัน
หนึ่ง ข้าพเจ้ามาใคร่ครวญดูแม่สมบุญนี้เป็นเพื่อนบ้าน
เก่าแก่ของเรา เข้าขึ้นพอตื่นนอนจะได้เห็นแม่สมบุญยก
ถาดและภาชนะใส่อาหารออกมานอกบ้านเองทุกวันเพื่อ
ถวายพระเป็นอาหารบิณฑบาต ข้าพเจ้ารู้จักบ้านนี้ว่า
มีฐานะอย่างไร มิใช่คนจนที่จะไม่มีคนใช้ยกอาหารออก
มาให้นายใส่บาตรได้ แต่แม่สมบุญไม่รบกวนผู้ใดเลย
ให้คนอาหารเหล่านั้นออกมาให้ใส่บาตร ทำดังนี้เสมอ
เป็นอาจิม ข้าพเจ้านึกชมอยู่แทบทุกวันว่าแม่สมบุญแม้
มีอายุสูงก็ยังสามารถทำบุญได้อย่างสม่ำเสมอไม่มีวัน ได้
“บูชา” แม่สมบุญอยู่ในใจตลอดมา จึงขอถือโอกาสนี้

กล่าวขวัญแม่สมบุญผู้สูงอายุมีความสม่ำเสมอ เป็นตัวอย่างอันดีที่เราท่านจะพึงยึดถือเป็นแนว

ธานีวิทย์

กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

วันที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๔

เท่าที่ได้เขียนมานี้ก็จะชี้ให้เห็นว่าคนเราหากจะให้พ่อแม่มีอายุยืน ก็ขอให้ถนอมน้ำใจท่านไว้อย่าให้ท่านเจ็บช้ำน้ำใจนำความทุกข์มีความเดือดร้อนมาให้ท่าน จงทำทุกสิ่ง เพื่อทำให้ท่านสบายใจ พอใจในลูกหลานที่มีความกตัญญูกตเวที ความอ้อมใจของท่านทำให้อายุยืนยาวส่วนที่ท่านอายุสั้นนั้น เพราะลูกอกตัญญูไม่รับบุญคุณพ่อแม่ ทำให้เสียใจเศร้าโศกร้องไห้ ไม่มีความสุขสบายใจทุกคนอยู่ในครอบครัวนั้นก็เหมือนอยู่ในนรก แรงกรรมอันนี้จะติดตามสนองในเมื่อลูกเราเห็นการปฏิบัติของเรามีต่อพ่อแม่เช่นนั้น เด็กก็จะนำตัวอย่างที่เราปฏิบัติต่อพ่อแม่ ก็จะนำไปทำกับเราเช่นเดียวกัน นี่ก็เป็นหลักกรรมที่หมุนเวียนกัน

สวัสดี.

แรงอธิษฐาน

เรียบเรียงโดย ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อต้นเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ในวันนั้นมี
รถยนต์เข้ามาในบ้าน ผู้ที่ลงจากรถเดินนำเข้ามาในห้อง
รับแขก ข้าพเจ้าจำได้ว่าคุณพรเพ็ญ ร้านอาหารพรเพ็ญ
โกชนา อาหารมังสวิรัต ไม่มีเนื้อสัตว์ และติดตามมา
ด้วยสุภาพบุรุษสุภาพสตรี เมื่อนั่งในห้องรับแขกเรียบ-
ร้อยแล้ว คุณพรเพ็ญก็แนะนำให้ข้าพเจ้ารู้จักสุภาพบุรุษ
เป็นน้องเขย ชื่อคุณบุญศรี สกุลชาติ และสุภาพสตรี
นั้นเป็นน้องสาว ชื่อระพีพรรณ ข้าพเจ้ายินดีที่ได้รู้จัก
และขอใจที่มาถึงบ้าน

คุณพรเพ็ญบอกว่า น้องเขยได้รบเร้าให้พามา
หาข้าพเจ้า เพื่อจะได้รับมาเล่าเรื่องแปลกมหัศจรรย์
ได้เกิดขึ้นแล้วให้ข้าพเจ้าฟัง เพราะไม่นึกว่าในโลกนี้
จะมีสิ่งลึกลับที่เป็นความจริงได้เกิดขึ้นแล้ว คุณบุญศรี

เล่าด้วยความตื่นเต้น ยังไม่ลืมเหตุการณ์ที่ได้ผ่านมา ยังฝังอยู่ในความรู้สึก เพื่อที่จะได้ให้ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้พิจารณาที่ยังหาเหตุผลไม่ได้ เพื่อจะให้ผู้ที่สนใจได้ศึกษา คุณบุญศรีบอกว่าถ้าไม่ประสบกับตนเอง พร้อมด้วยผู้ที่รู้เห็นเป็นพยานหลักฐานอีกหลายคนอยู่ในที่นั้นคงจะเชื่อยากว่าเกิดเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว

เรื่องที่จะให้ข้าพเจ้าบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อต้นเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งได้ผ่านไปแล้วไม่นานจากคำบอกเล่าจากน้องเขยและน้องสาวของคุณพระเพ็ญว่า เมื่อแม่ของผมได้ป่วยเป็นโรคหัวใจโต ความดันโลหิตสูงขึ้นขนาด ๒๓๐ เราได้พาคุณแม่ไปพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลได้ประมาณสัปดาห์หนึ่ง หมอก็บอกให้กลับบ้านได้แล้ว บ้านเราเป็นตึก ๓ ชั้น ชั้นล่างเป็น “ห้องภาพ” คุณแม่นอนอยู่บนชั้นสอง ส่วนผมนอนบนชั้นสาม ก่อนผมจะขึ้นไปนอนชั้นสามเห็นแม่ถึงจะป่วยก็มีอาการไม่มากนัก ยังมีพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติมาคอยปฏิบัติอยู่เป็นเพื่อน พอตกดึกน้องสาวมาเคาะประตูปลุกพอผมตื่นขึ้นไปเปิดประตู น้องสาวผมก็มีสีหน้าตื่นเต็น

ตกใจบอกว่า แม่กำลังมีอาการป่วยหนักไม่รู้สีกตัวแล้ว
ผมตกใจไม่ทันตั้งสติรับรู้เรื่องเช่นนี้ก็ตะลึงงง พอได้สติ
ก็รีบลงมาชั้นสองโดยเร็ว เพราะจิตใจเป็นห่วงแม่มาก
เพราะทุกคนมีแม่บังเกิดเกล้าที่เคารพรักยิ่งเพียงคนเดียว
เท่านั้น

เมื่อผมลงมาชั้นสองเห็นญาติพี่น้องล้อมรอบข้าง
เตียงที่แม่นอน เห็นพี่สาวพี่เขยกำลังนำเอาดอกไม้ธูป
เทียนให้แม่พนมมือ เพื่อใส่มือแม่ตามประเพณีเก่าแก่
ของไทยเรามาแต่โบราณก่อนจะหมดลมหายใจ แม่ยัง
พอมีความรู้สึกตัวบ้างพยายามจะยกมือขึ้นทั้งสองข้างยัง
ไม่ทันพนมมือทั้งสองก็หมดแรงกลับตกลงข้างตัว กำลัง
จะหมดสติหมดความรู้สึก ลมหายใจอ่อนลง ผมตกใจ
รีบเข้าไปจับเส้นข้อมือ รู้สึกเหมือนชีพจรกำลังจะหยุด
ผมร้องเรียกว่าแม่จ๋าแม่จ๋า ผมเหมือนคนขาดสติ ผมคิด
ว่าวนอยู่ในใจทำอะไรไม่ถูก ครั้นจะโทรศัพท์ไปตาม
หมอที่ร่วมตี ๓ เข้าไปแล้ว ครั้นเราจะอุ้มแม่ใส่รถของ
เราไปส่งโรงพยาบาลร้างของแม่ก็อ้วนใหญ่ กว่าขึ้นรถ
ได้ก็กลัวว่าแม่จะได้รับความชอกช้ำกระทบกระเทือน โรค

หัวใจหมอมไม่ให้เคลื่อนไหวเป็นอันตราย ผมเห็นอาการของแม่เข้าชั้นโคม่าแล้วก็หนักใจ คิดว่าคราวนี้แม่คงจากเราไปแน่

เห็นพวกพี่ ๆ น้อง ๆ ต่างร้องไห้ผมก็ทำอะไรไม่ถูก คิดไม่ออกว่าผมควรจะทำอย่างไร ผมเองก็ใจเสียเหมือนคนขาดสติจิตใจมันวุ่นวายสับสนไปหมดตัดสินใจทำอะไรไม่ถูก ผมเดินไปเดินมาเหมือนคนใจลอยหมดปัญญา แต่แล้วก็ทำให้ผมนึกได้ว่าผมเคยอ่านหนังสือเรื่อง “แม่” แจกในงานฌาปนกิจศพคุณแม่ของคุณ ท. มีเรื่องสามชีวิต ที่คุณ ท. ได้อธิษฐานจิตขอต่ออายุคุณแม่ ขอให้อยู่ครบหนึ่งร้อยปี เวลานั้นจำไม่ผิดว่าท่านมีอายุ ๙๖ ปีแล้วก็ต่อได้ตามที่อธิษฐาน ผมคิดว่าเป็นแรงกุศลด้วยความกตัญญูต่อแม่บังเกิดเกล้า ผู้มีพระคุณคงจะได้รับผลตามตั้งใจ ผมเองก็สร้างกุศลไม่ทำบาป ผมคิดว่าคงมีความหวังขึ้นมาบ้าง เวลานั้นพวกพี่ ๆ น้อง ๆ กำลังร้องไห้ล้อมรอบร่างของแม่กำลังหมดสติ ผมคิดว่าเมื่อหมดปัญญาความหวังสุดท้าย ก็ขออธิษฐานจิตต่ออายุ

ให้แม่ เพราะไม่มีทางอื่นดีกว่านี้ จึงรีบขึ้นไปชั้นสาม เห็นพวกเด็กนอนกันเต็มห้องพระผมก็นั่งอยู่นอกห้อง ผมนั่งคุกเข่าพนมมือแล้วกราบพระพุทธอยู่นอกห้องสามครั้ง แล้วผมก็อธิษฐานด้วยบุญกุศลบารมีที่ผมสร้างสมไว้ ในชาตินี้และในอดีตและไม่เคยทำบาปทำชั่ว ผมมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ตลอดมา ด้วยกุศลผลบุญนี้ขอให้ท่านเจ้ากรรมนายเวรได้กรุณาต่อชีวิตให้แม่ผมด้วย ผมหยิบพระที่ห้อยคอขึ้นมาพนมขอบารมี เวลานั้นผมนึกถึงพระพุทธนึกได้องค์ใดที่ท่านศักดิ์สิทธิ์ก็นิมนต์ท่านมา ขอให้ท่านช่วยต่ออายุให้แม่ของผมด้วย และขอให้พวกเจ้ากรรมนายเวร ขอให้แม่ผมได้มีอายุยืนยาวต่อไป ขอให้แม่ของผมได้มีชีวิตอยู่มีโอกาสได้ทอดกฐิน เพราะแม่ได้ตั้งใจไว้แล้วเมื่อก่อนป่วย

ผมขึ้นมาชั้นสามยังไม่มีพี่น้องคนใดรู้ พวกญาติพี่น้องนั่งร้องไห้คอยดูใจคุณแม่ที่จะสิ้นอยู่สองข้างที่นอน น้ำตานองหน้าด้วยกันแทบทุกคน

เมื่อเสร็จการอธิษฐานต่ออายุให้แม่แล้ว ผมลง
บันไดมาชั้นสองก็สวนกับภรรยาผมกำลังจะขึ้นมา พอ
เห็นหน้าภรรยาแกก็ถามผมว่า

“ไปต่ออายุให้แม่หรือ”

ผมขมลุกขึ้นมาทันทีเพราะเหตุการณ์ที่ผมทำไป
นี้ไม่มีใครรู้เลย ผมย้อนถามภรรยาผมว่า

“ใครบอก”

ภรรยาผมบอกว่า เมื่อคืนแม่ได้สติขึ้นมาแล้วยก
มือขึ้นชี้ไปข้างบนชั้นสามพูดว่า

“เขาไปต่ออายุให้แม่แล้ว”

ตอนนี้พอผมได้ยินก็ขมลุกไปหมดทั้งตัว ว่าเป็น
เรื่องประหลาดใจมาก เพราะทุกคนได้ยินได้เห็น แล้ว
คุณแม่อีกค่อย ๆ มีกำลังหายจากป่วยตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้
แข็งแรงขึ้น เมื่อหายป่วยแล้วผมถามแม่ว่าแม่รู้ได้อย่างไร
ไม่ว่าผมขึ้นไปต่ออายุให้แม่ แม่บอกว่าแม่ไม่รู้ตัวพูดอะไร
ออกมาบ้าง รู้แต่ว่าใจมันหวิว ๆ เหมือนเทียนที่จุดไว้
กำลังถูกลมพัดจะดับมิดับแหละแล้วก็ค่อย ๆ กลับสว่างขึ้น
แม่อีกกลับรู้สึกตัวเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเรื่องราวประหลาด ที่ได้เล่าจากปากคำของน้องเขยและน้องสาวคุณพรเพ็ญผู้ประสบการณโดยตรง แต่ยังไม่มีโอกาสได้เรียบเรียงเขียนเรื่องนี้เข้าในชุด “กฎแห่งกรรม” นับแต่นั้นมาก็ไม่ค่อยจะได้พบกับคุณพรเพ็ญบ่อยนัก

ครั้นเมื่อต้นเดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ เกือบจะครบรอบปีที่ข้าพเจ้าบันทึกไว้ ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ไปที่ร้านพรเพ็ญโภชนา เพื่อสั่งจองอาหารไม่มีเนื้อสัตว์แทนพันเอกเอียง คชภักดี ประจำวันพุธกลางเดือนกรกฎาคมอยู่ในพรรษา เราจัดอาหารที่พุทธสมาคมคุณพรเพ็ญได้ถามว่า เรื่องคุณแม่เทียบของน้องเขยนั้นเขียนหรือยัง ข้าพเจ้าจึงบอกว่าจะพยายามเขียนในพรรษานี้ และถามถึงคุณแม่เทียบเวลานี้เป็นอย่างไรบ้าง แข็งแรงสบายดีหรือ คุณพรเพ็ญบอกว่า เวลานี้แข็งแรงดี ดีกว่าก่อนป่วย ผิพรรณมีน้ำมีนวลดี หลังจากหายป่วยแล้วถือศีล ๕ ตลอดมา นับแต่หลังจากคืนที่ลูกชายได้

ต่ออายุให้จนบัดนี้ไม่เคยเจ็บป่วยอีกเลยมีความแข็งแรง
กว่าเก่า วันพระก็ไปวัดเข้าฟังเทศน์ฟังธรรม มีความ
เลื่อมใสในหลักธรรมของพระพุทธศาสนายิ่งขึ้น ข้าพเจ้า
ขอแสดงความยินดีด้วย เมื่อได้พิจารณาแล้วจึงขอให้ชื่อ
ว่า “แรงอธิษฐาน” ถ้ามีผู้สนใจซักถามคุณพระพิญใน
เรื่องนี้นอกเหนือจากข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้ว คงจะได้
เรื่องปลื้มย่อยอีกก็อาจเป็นได้ และคิดว่าสิ่งประหลาด
มหัศจรรย์ในโลกนี้ยังมีอีกมาก แต่ไม่ใช่ทุกคนจะประ-
สบด้วยตนเอง แล้วแต่บุญบาปชั่วดีแต่ละบุคคลที่ทำไว้
เป็นไปตามกฎแห่งกรรม ถ้าไม่ประสบการณแก่ตนเอง
แล้วคงจะเชื่อได้ยาก เรื่องนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นประโยชน์
แก่ผู้สนใจไม่มากนักน้อย.

บุพเพสันนิวาส

โดย ท. เลียงพิบูลย์

เมื่อพูดถึงบุพเพสันนิวาสและสิ่งลึกลับในโลกนี้ ทางวิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึงมีอีกมาก ฉะนั้นเราคนไทย ชาวพุทธรู้ว่าหลักธรรมคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าที่ พวกชาวต่างประเทศถือว่าเป็นพวกที่เจริญแล้ว ชั้น ปัญญาชนนักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงเชื่อแน่ว่าหลัก พระพุทธศาสนาทุกบททุกตอนที่พระพุทธองค์นำมาสั่งสอนชาวโลกทั่วไปนั้นเป็นความจริงที่บริสุทธิ์ สะอาด เหนือความจริงทั้งหลาย สามารถพิสูจน์ความจริงได้ทุก บททุกตอน ผู้ใดนำไปปฏิบัติก็จะเกิดผลดีแก่ผู้นั้น ทำให้มองเห็นความสงบความสุขขึ้นภายในใจสบาย

บุพเพสันนิวาสเป็นเรื่องเคยร่วมบุญร่วมกุศลเป็น คู่สร้างร่วมกันมาแต่ชาติก่อนในอดีต

เมื่อข้าพเจ้าได้รับจดหมายกล่าวถึงเรื่องที่ต้องมา คติพิจารณา ดู ที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจได้นำข้อความใน

จดหมายบางตอนมาลงไว้ในที่นี้ เพื่อให้รู้คำว่า “บุพเพสันนิวาส” ของสมัยโบราณเมื่จริงหรือไม่ ขอให้ท่านอ่านแล้วพิจารณาด้วยปัญญาของท่านเอง แม้จะเป็นความฝันก็น่าคิดกว่าธรรมดา ข้อความในจดหมายส่งมาถึงนานแล้ว ข้าพเจ้าเพิ่งจะพิจารณานำมาลง ตามข้อความมีว่า

คุณอาร์ ท. ที่เคารพอันสูง

ด้วยผมได้อ่านหนังสือชุด “กฎแห่งกรรม” ของคุณอาร์มานานแล้ว ผมและภรรยาและลูก ๆ ในบ้านชอบกันทุกคน มีเพื่อนได้กรุณาส่งมาให้ผมเป็นประจำ ครึ่งนี้ผมมีเรื่องแปลกประหลาด ผมคิดแล้วคิดอีกว่าผมควรจะเขียนบันทึกส่งมาให้คุณอาร์พิจารณาหรือไม่ ที่สุดผมก็ตัดสินใจว่าควรจะส่งมา เมื่อคุณอาร์พิจารณาแล้วคงจะเป็นประโยชน์บ้าง เพราะเป็นเรื่องเกิดขึ้นกับตัวผมเอง และคิดว่าคงจะมีคนได้ประสบการณ์อย่างผมบ้าง แต่ไม่รู้ว่าจะระบายออกได้ทางไหน ทั้งไว้เรื่องก็จะสูญไป เรื่องเช่นนี้ผมคิดว่าหาได้ยากในเรื่องลึกลับซับซ้อน ครอบครัวยุคของผมก็ไม่ใหญ่โตและมั่งมีอะไรนัก แต่เมื่อ

ครึ่งชีวิตของคุณพ่อคุณแม่อยู่กับเรา ผมหมายถึงพวก
น้องอีกสองคนอยู่กันด้วยความสงบสบาย ผมรู้สึกว่ายอ-
บอุ่นด้วยบารมีของคุณพ่อคุณแม่ ไม่เคยมีความเดือดร้อน
อะไรเลย พ่อแม่ผมเป็นคนใจบุญตลอดเวลาที่ผมได้เกิด
มาจำความได้ มีแต่เมตตาธรรมสั่งสอนลูกด้วยกิริยาท่า-
ทางให้ความรักสงสารเอ็นดูตลอดเวลา ผมรู้สึกเมื่ออยู่
กับพ่อแม่ฉันมีความอบอุ่นใจอย่างประหลาด ถ้าผมพูด
มากกว่านี้กลัวว่า คุณอาร์จะหาว่าผมยกย่องพ่อแม่ของ
ตัวเกินไป แต่ผมไม่ยกย่องท่านเกินความจริง

ผมอยากพูดว่า เวลาที่ผมกำลังเขียนหนังสือถึง
คุณอาร์พร้อม ๆ กับนึกถึงคุณพ่อคุณแม่ ทำให้ผม
สะท้อนอยู่ภายในอก ทั้งที่ผมเวลานี้อายุกำลังถึงห้าสิบแล้ว
ผมยังปลงไม่ตกยังอยู่ในทางโลก ความคิดถึงคุณพ่อคุณแม่
แม่ไม่เคยจืดจางเลย ผมทำทุกอย่างเพื่ออุทิศส่วนกุศลไป
ให้พ่อแม่ ผมทำบุญสร้างกุศลเพื่ออุทิศส่วนกุศลไปให้พ่อ
แม่ผู้มีพระคุณ คุณอาร์คงจะไม่ว่าผมมกมายนะครับ ผม
คิดว่าเมื่อผมทำอะไรเพื่อพ่อแม่ผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไป
แล้วทำให้ผมสบายใจ ใครจะว่าอะไรผมไม่สนใจ

สิ่งที่ผมจะเรียนให้คุณอ่าวทราบ ก็เป็นเรื่องที่ผมต้องการจะให้คุณอ่าวพิจารณาว่าในโลกมนุษย์นี้มีสิ่งลึกลับสิ่งที่ผมประสบการณ์จะเป็นจริงไปได้หรือไม่ คือ

ก่อนที่คุณพ่อผมจะจากโลกนี้ไป คุณพ่อแข็งแรง แต่รู้สีกว่าคุณพ่อมีอาการอ่อนเพลียเบื่ออาหารลงไปมาก รู้สีกว่าคุณแม่อยู่ใกล้ชิดคุณพ่อตลอดเวลาไม่ยอมห่างตัว คอยเอาใจป้อนอาหารบ้างและปอกผลไม้ให้คุณพ่อกินบ้าง คอยปฏิบัติตลอดเวลา ผมเองรักคุณพ่อคุณแม่มาก แม้จะเห็นว่าอาการป่วยไม่มาก ผมก็เป็นห่วงเป็นทุกข์เป็นร้อน เพราะตั้งแต่เด็กมาผมยังไม่เคยเห็นคุณพ่อหรือคุณแม่ล้มหมอนนอนเสื่อเลย ทั้งที่ท่านอยู่ในวัยสูงอายุ ท่านก็มีร่างกายแข็งแรงทั้งคู่ ท่านออกจากบ้านไปไหนมักจะไปด้วยกันนอกเวลางานของคุณพ่อ จนกระทั่งอายุผมสามสิบกว่าแล้ว ก่อนผมจะเสียชีวิตที่ผมรักยิ่งชีวิตผมเกิดเป็นห่วงคุณพ่อจึงได้ขอร้องว่าผมจะหาหมอมารักษาคุณพ่อ แต่คุณพ่อไม่ยอมกลับบอกกับผมว่า สำหรับพ่อไม่ต้องการให้หมอรักษา เพราะพ่อรู้ตัวดีแล้วพ่อยากจะทำบุญให้ลูกจำคำพ่อไว้ ถ้าเมื่อพ่อจากไปแล้ว

ขอให้ลูกปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามที่เราได้อยู่ในพระพุทธศาสนา มีศีล ๕ ปฏิบัติเป็นประจำต่อไปตลอดชีวิต ก็จะเป็นศักดิ์ศรีศิริมงคลแก่ตัวเอง คำพูดของคุณพ่อเหมือนกับสั่งเสียผมผู้เป็นลูกก่อนจะจากไป ไม่รู้ทำไมฟังแล้วผมใจหายหมด เพราะคุณพ่อไม่เคยพูดกับผมเช่นนี้มาก่อน ผมจึงบอกกับคุณพ่อว่า

“คุณพ่อย่าพูดเช่นนี้กับลูก ใจคอลูกไม่ดีเมื่อได้ยินคุณพ่อพูดเช่นนี้ ในโลกนี้ผมมีพ่อและแม่บังเกิดเกล้าของลูกอย่างละคน ที่ลูกเคารพบูชาอันสูงยิ่งไม่มีใครเทียบเท่าพระคุณของคุณพ่อคุณแม่ที่มีต่อลูก”

คุณพ่อบุบหลังผมด้วยความรักและสงสารและเอ็นดูเหมือนผมยังเป็นเด็ก ๆ พูดกับผมว่า

“ลูกรักของพ่อ คนเราเกิดมาต้องกลั้วกับความจริงสิลูก อย่าหลอกตัวเองอย่าหนีความจริง เรารู้ความจริง พิจารณาหาเหตุผลให้แจ่มแจ้งแล้วเราก็มีจิตใจกล้าหาญไม่กลัวความตาย เพราะความตายของมนุษย์เป็นของธรรมดาตามธรรมชาติ ใครเกิดมาแล้วก็ต้องตายด้วยกันทุกคน จะอยู่ที่เวลาช้าหรือเร็วเท่านั้น เกิดมาแล้ว

ต้องตายทุกคนแต่ตายไม่เหมือนกันแล้วแต่กรรม ขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรมทุกคนที่ทำไว้ทั้งอนาคตและปัจจุบัน”

เมื่อฟังคุณพ่อแล้วผมก็มีความรู้สึกอย่างที่คุณพ่อว่า เราต้องกล้าสู้กับความจริงเพราะคนเราถ้าไม่กล้าสู้ความจริงแล้วก็เท่ากับเราหลอกตัวเองและหลอกผู้อื่นตลอดไป ในชีวิตขาดความเข้มแข็งก็ไม่ใช่ตัวของตัวเองตลอดชาติ แต่ผมก็เป็นห่วงคุณพ่อ หวาดกลัวว่าท่านจะจากผมไปเหมือนว่ามีกลางสังขรณ์ ผมกลัวเพราะคำพูดของคุณพ่ออันศักดิ์สิทธิ์ พูดอะไรก็จะเป็นความจริงเสมอ แต่แล้วเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นเป็นความจริง เมื่อหลังจากผมได้ฟังคำสั่งสอนของคุณพ่อให้คนเรากล้าสู้กับความจริงเพียง ๓ วัน เช้าวันนั้นปรากฏว่าคุณพ่อได้สิ้นใจตอนเช้ามืด ที่รู้ก็เพราะคุณพ่อลุกขึ้นแต่ตี ๕ แล้วก็สวดมนต์ถึงเวลาเกือบย่ำรุ่ง คุณแม่บอกว่าพอสวดมนต์จบลงนอนก็หมดลมหายใจ ผมรู้สึกใจหายเสียใจขาดสติต้องร้องไห้เหมือนทารก สังเกตดูคุณแม่ไม่ค่อยจะโศกเศร้าเสียใจมากนัก เหมือนว่ารู้ความจริงของธรรมชาติ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีใครหนีพ้น คุณแม่เห็นผมโศกเศร้าถึง

คุณพ่อมาก ก็ปลอบใจผมให้นึกถึงความจริงตามธรรมชาติ ให้นึกถึงหลักสัจธรรมของพระพุทธเจ้า ให้กล้าสู้กับความจริง แล้วก็สามารถดับอารมณ์ความโศกเศร้าเสียใจลงได้บ้าง ผมค่อย ๆ พยายามนึกถึงตามคำพูดของคุณแม่ดูตรงกับคุณพ่อ แต่การสูญเสียคุณพ่อเป็นการสูญเสียยิ่งใหญ่ของผม ที่คนเราเกิดมามีพ่อบังเกิดเกล้าของเราเพียงคนเดียวในชีวิต เพราะฉะนั้นผมจะพยายามดับความเศร้าเพียงใดก็ยากที่จะดับให้สิ้นได้ แต่ค่อยเบาบางลงคลายความเศร้าเสียใจได้บ้าง

แต่เหตุการณ์มิใช่เพียงแค่นั้น หลังจากครบเจ็ดวันการตายของคุณพ่อ เราได้ทำบุญเลี้ยงพระสร้างกุศลแผ่ส่วนบุญไปให้ท่านตามประเพณีของเรา คิดว่าทำตามหน้าที่ของลูกที่มีความกตัญญูทำตามประเพณีของปู่ย่าตายาย ทำให้เราสบายใจ

เมื่อคุณพ่อผู้เป็นพระของลูกได้จากไปแล้ว เราก็ยังมีแม่เป็นพระอีกองค์เดียวที่เราจะต้องเคารพทะนุถนอมท่านอย่าให้ท่านเดือดร้อนเพราะลูก ชีวิตของลูกก็มีคุณ

พร้อมกับคุณแม่ท่านนั้นเป็นผู้มีพระคุณสูงสุด รักลูกสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี หวังจะให้ชีวิตของลูกรุ่งเรืองในอนาคต

แต่เหตุการณ์ที่ไม่เคยนึกไม่เคยฝันก็เกิดขึ้นกับตัวผมอีกครั้ง เพราะหลังจากคุณแม่พ่อได้สิ้นชีวิตจากไปแล้ว เมื่อได้ทำบุญครบเจ็ดวันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รุ่งขึ้นวันต่อมา นึกสงสัยว่าเช้าวันนี้คุณแม่ทำไมตื่นนอนสายผิดปกติ รวบรวมดู คุณแม่เคยตื่นก่อนแย้วรุ่งสวดมนต์เสร็จแล้วก็เปิดประตูห้องออกมาถวายบิณฑบาตพระสงฆ์ตอนเช้าเป็นประจำ แต่เช้าวันนี้เขาจัดข้าวและอาหารคาวหวานสำหรับใส่บาตรไว้เรียบร้อยแล้ว คุณแม่ก็ยังไม่ออกมาจากห้อง ผมก็ให้ภรรยาใส่บาตรแทนเมื่อพระมาถึงหน้าบ้าน ผมไม่กล้าไปเคาะประตูเรียกท่าน เพราะกลัวจะเป็นการรบกวนท่าน

แต่ตอนสายผมก็ยังร้อนใจ กลัวท่านจะป่วยไข้ ผมทนต่อไปไม่ได้จึงตรงไปยังห้องท่านหมายจะเคาะประตูเรียกท่าน เมื่อผมลองผลักประตูก็รู้ว่าคุณแม่ไม่ได้ใส่กลอนข้างใน ผมผลักประตูเข้าไปก็เห็นท่านนอนหงาย ห่มผ้าแค่คอเรียบร้อยหลับตาปรุมืออยู่บนเตียง ผมร้อง

เรียกท่านเสียงค่อย ๆ กลัวจะรบกวนท่านเกินไปว่า คุณแม่ครับสายแล้ว คุณแม่ตื่นเถิดสายแล้ว ผมเรียกเท่าไร ท่านก็ไม่กระดิกตัวได้ยินรับรู้ ผมรู้สึกใจเสียเดินเข้าไปใกล้เตียงท่านเอามือจับที่ไหล่ท่านเนื้อเย็นผิพรรณตาเอามือจับชีพจรท่าน ชีพจรท่านหยุดเต้น ผมสะดุ้งตกใจ รอดูลมหายใจทางจมูกท่านก็หมดลมหายใจเสียแล้ว ผมใจหายวาบแทบจะเป็นลมหมดสติ โถมตัวเข้ากอดเอาหัวซุกตรงอกของท่านแล้วก็ร้องไห้ร่ำพันว่า

“โอ้ คุณแม่หนีลูกไปอีกคนแล้ว คุณพ่อจากไปยังไม่ทันไร คุณแม่ก็มาจากไปอีกคนหนึ่ง ผมแทบไม่อยากจะมีชีวิตอยู่แล้ว” -

เสียงผมร้องไห้อย่างหมดความอายยิ่งกว่าผู้หญิงขาดความเข้มแข็ง เสียงผมร้องไห้ได้ยินไปถึงห้องนอกรรยาผมกำลังจัดอาหารให้ลูกกินก่อนจะไปโรงเรียน ก็ตกใจต้องวิ่งเข้ามาในห้องคุณแม่ดูว่าอะไรเกิดขึ้น เมื่อทราบว่าคุณแม่ได้สิ้นใจแล้ว ก็ร้องไห้ร่ำและอาลัยคุณแม่ยิ่งนัก เมื่อคุณแม่ผมจากไปอีกคนหนึ่งทำให้จิตใจผม

รู้สึกฟุ้งซ่านว่าเหว่ไคร้ไรโศกเสียใจอย่างแสนสาหัส เพราะเพียงคุณพ่อจากไปไม่กี่วันคุณแม่ก็จากเราติดตามคุณพ่อไปอีกคนหนึ่ง ผมแทบจะเสียสติบ้าคลั่งงงหมดทำอะไรไม่ถูก

แต่อายุบางเวลานึกถึงคำเตือนสติของคุณพ่อที่ว่าคนเราต้องกล้าสู้กับความจริง อย่างนี้ความจริง หลอกตัวเอง มิฉะนั้นเราก็ต้องคอยหลอกตัวเองและหลอกคนอื่นไปตลอดชาติ เราก็จะไม่ได้เป็นตัวของตัวเองทั้งชีวิต เราก็คอยหลอกตัวเองตลอดไป

เมื่อผมพี่น้องได้จัดงานศพของคุณแม่คุณพ่อพร้อมกันเพื่อให้สมเกียรติที่ท่านเป็นที่เคารพสูงสุดของผมไม่มีอะไรเหนือกว่า หลังจากการจัดงานศพคุณพ่อคุณแม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมก็อดไม่ได้ที่จะระลึกถึงท่านทั้งสองตลอดมา เพราะคุณพ่อคุณแม่ของผมท่านอยู่ร่วมบ้านมาตั้งแต่ผมเป็นทารกจนจำความได้ ผมไม่เคยได้ยินเสียงท่านโต้เถียงกันเลย แม้พูดจาเสียงดังก็ไม่มี ผมรู้สึกว่าท่านต่างเอาอกเอาใจกันมาก ในชีวิตไม่มีอะไรขัดใจกัน ผมคิดว่าอย่างคุณพ่อคุณแม่หายาก

แม้แต่พวกลูกของท่านก็พูดจาสั่งสอน ธรรมดามาก ไม่เคยขู่เข็ญตวาดดุด่าเยียนตีเหมือนพ่อแม่คนอื่นที่ผมเคยเห็นมาเลย นี่แหละครับคุณอาว์ ผมได้ตั้งรูปท่านทั้งสองไว้บูชาและได้เซ่นไหว้ด้วยอาหารที่ท่านชอบ

วันสงกรานต์หรือวันสำคัญในทางพุทธศาสนา ผมก็นิมนต์พระมาเลี้ยงที่บ้านและวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ ผมก็นิมนต์พระมาถวายสังฆทานประจำเดือน เป็นความพอใจของผม ใครจะว่าอะไรผมก็ไม่สนใจ เพราะการทำบุญอุทิศไปให้พ่อแม่เป็นความสบายใจของลูก แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้ว ความระลึกถึงท่าน คิดถึงท่าน ก็ไม่เคยสร้างชาลงเลย ผมอยากจะพบวิญญานของท่าน อยากจะให้มาแสดงให้ผมเห็น ให้มาพบกับผม อยากพบท่านผมไม่รู้สึกกลัวเลย ผมจัดรูปจุดเทียนอธิษฐานขอให้ท่านมาแสดงตัวให้ผมเห็น ทุกครั้งผมจะอธิษฐานในใจว่า คุณพ่อคุณแม่ครับ กรุณาแสดงตนให้ลูกได้เห็นด้วย ถ้าต้องการอะไรลูกจะจัดการให้ทุกอย่าง ครึ่งใดที่ผมได้อธิษฐานเช่นนี้ ทุกครั้งผมจะไม่เคยลืมเลย ที่จะขอให้พ่อแม่ของผมแสดงตัวให้ผมได้เห็นหน้าท่าน จะ

เป็นทางใดหรือทางฝุ่นก็ได้ แต่ผมก็ยังไม่เคยได้เห็นท่านทั้งสองตั้งแต่ท่านจากโลกนี้ไป

ตามปกติคนธรรมดาทั่วไป เมื่อพ่อแม่ตายไป เวลาค่อยผ่านไปความทุกข์ความเศร้าโศกความอาลัยหาค่อย ๆ คลายลงได้ ไม่เข้าใจใจก็ปกติ ถือว่าความตายเป็นธรรมชาติ ความจริงทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย แต่ผมแม้จะผ่านไปนานเท่าไรผมก็ไม่เคยลืมคุณพ่อคุณแม่บังเกิดเกล้าของผมเลย ตั้งแต่ท่านทั้งสองสิ้นไป ผมยังไม่เคยพบท่านมาแสดงร่างให้ผมเห็นไม่ว่าธรรมดาหรือในความฝัน ผมได้พยายามสวดมนต์อ้อนวอนขอให้ท่านแสดงตัว ผ่านไปแล้วหลายปีก็ยังไม่เคยเห็น และผมไม่เคยละความพยายาม และการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านทั้งสองผมก็ไม่เคยลืมปฏิบัติขอพบท่านเลย ผมหมั่นทำบุญเสมอ แล้วต่อมาวันหนึ่งผมได้รับเป็นเจ้าภาพบวชพระในความอุปการะของผม

บ่ายวันบวชพระเสร็จอุทิศกุศลกรวดน้ำไปให้ท่านทั้งสองผู้บังเกิดเกล้าแล้ว เมื่อกลับมาถึงบ้านรู้สึกอ่อนเพลียง่วงนอนจึงกลับบ้านก่อน ปล่อยให้ภรรยาเขา

จัดการอยู่ที่วัด พอมาถึงบ้านเข้าห้องแล้วผมไปที่เก้าอี้ยาว เอาตัวลงนอนเพราะทั้งเหนื่อยทั้งง่วง ผมไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลย จะหลับไปแทนเท่าใดผมก็ไม่รู้ แต่เมื่อรู้สึกตัวว่าครึ่งหลับครึ่งตื่นในห้องก็มีแต่ผมคนเดียว ทั่วไตนั่นผมเห็นหญิงชายคู่หนึ่ง รูปร่างงดงามทั้งคู่กำลังเดินตรงมาหาผม ในความรู้สึกเวลานั้นผมได้รีบลุกขึ้น จากเก้าอี้นอน ร้องเชิญให้เข้าไปห้องรับแขก ชายหญิงคู่นั้นยกมือห้ามแล้วพูดว่า

“ไม่ต้องลุกไม่ต้องวุ่นวาย พ่อแม่มาเยี่ยมลูกตาม ที่ลูกบ่นถึง”

ผมแทบไม่เชื่อว่าหนุ่มสาวคู่นี้ มีรูปร่างงดงามทั้งคู่จะมาเรียกผมว่าลูก เมื่อเปรียบเทียบอายุทั้งคู่อยู่ในวัยรุ่นหนุ่มสาวแล้วเปรียบเทียบอายุของผมก็ผิดกันไกล ผมเวลานั้นอายุเกือบห้าสิบไปแล้ว จะมาเป็นพ่อแม่ลูกกันได้ได้อย่างไรผมกังงเหมือนกัน อดไม่ได้ถามไปว่า

“คุณทั้งสองอยู่ในวัยรุ่นหนุ่มสาวจะเป็นพ่อแม่ผมได้อย่างไร”

เสียงชายหญิงคู่หนึ่งต่างพยายามช่วยอธิบายให้ผมเข้าใจว่า ทั้งสองท่านคือคุณพ่อคุณแม่บังเกิดเกล้าของผม ที่ผมคร่ำครวญอยากจะได้พบเห็น บัดนี้หญิงสาวชายหนุ่มได้มาอ้างว่าเป็นพ่อแม่บังเกิดเกล้าของผม จะให้ผมเชื่อได้อย่างไรกัน เมื่อเห็นว่าผมไม่เชื่อหนุ่มสาวทั้งสองก็พูดว่า

“ลูกรักของพ่อของแม่ ลูกอย่าลืมว่าเวลานี้เราอยู่กับคนละครภพคนละครชาติแล้วนะลูก ฉะนั้นจะให้เหมือนกันไม่ได้ เมื่อลูกไม่เชื่อว่าเราเป็นพ่อแม่ของลูก พ่อแม่ก็จะอธิษฐานจิตขอร่างเดิมในอดีตให้ลูกได้รู้ได้เห็น จะได้สิ้นสงสัย”

ทันใดนั้นร่างของหนุ่มสาวก็กลายร่างเป็นคุณพ่อคุณแม่ของผมจริง ๆ เหมือนเมื่อคราวท่านยังมีชีวิตอยู่ เมื่อผมเห็นร่างของคุณพ่อคุณแม่กลับกลายเป็นร่างในอดีต ก่อนที่ท่านยังไม่จากโลกนี้ไป ผมก็ดีใจจนลืมหูลืมตา ดีใจเพราะที่ได้พบหน้าท่านทั้งสองพร้อมกัน ผมบอกไม่ถูกว่าผมดีใจเพียงไร

คุณเพ่ของคุณแม่ของผมจริง ๆ ด้วย ผมเชื่อแล้ว ผมไม่สงสัยแล้ว คุณเพ่ของคุณแม่เฝ้าอยู่บนเก้าอี้คุณย่า ผมคลานเข้าไปซบหน้ากับตักของคุณเพ่แล้วผมก็ก้น้ำตาไม่ได้ ผมร้องไห้เพราะความดีใจ ผมสะอึกสะอื้น คุณเพ่ลูบศีรษะของผมเหมือนเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่แล้วพูดว่า

“นี่เกิดลูกเอ๋ย เมื่อลูกอยากพบพ่อแม่เจ้าก็ได้พบตามที่เจ้าตั้งใจอธิษฐานไว้แล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกตัญญูรู้พระคุณของคุณแม่ และเจ้าสร้างแต่ความดีเจ้าไม่เคยทำชั่ว มันเป็นกุศลมงคลแก่ตัวเองแล้วลูกเอ๋ย”

ผมเงยหน้าดูคุณเพ่ของคุณแม่ให้เต็มตาและฟังเสียงของท่าน ผมจึงถามท่านว่า

“คุณเพ่ครับทำไมคุณเพ่จึงได้เปลี่ยนแปลงร่างกายเก่ามาเป็นคนหนุ่ม คุณแม่ก็เป็นสาว ผมจำไม่ได้”

คุณเพ่ยิ้มด้วยเอ็นดูผมแล้วพูดอย่างธรรมดาซึ่งเหมือนเมื่อครั้งคุณเพ่เมื่อมีชีวิตอยู่พูดอย่างนิ่มนวลอ่อนหวาน เสียงค่อย ๆ พอได้ยิน ท่านบอกผมว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้ากับพ่ออยู่กันคนละภพแล้ว ฉะนั้นแต่ละภพนั้นผิดแปลกแตกต่างกันแล้วแต่ “กรรม” ของ

แต่ละบุคคลที่ทำไว้เหมือนแผ่น ใครทำกรรมดีก็ได้แผ่นดี ใครทำกรรมชั่วหนักก็ได้แผ่นที่ทำให้เกิดทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส เพราะทุก ๆ คนเห็นกรรมที่ทำขึ้นไม่พ้นสำหรับพอกับแม่ได้ทำกรรมดีปฏิบัติอยู่ในหลักธรรมในทางพระพุทธศาสนาจึงไม่ลำบาก แต่ทุกคนอยู่ในความฝันด้วยกันทั้งนั้นแหละลูก พ่อและแม่ได้มาหาลูกตามที่ถูกขอร้อง อริษฐานจิต ด้วยแรงแห่งความกตัญญู พ่อและแม่จึงต้องมาหา หากพ่อมีกรรมหนักก็คงมาหาลูกไม่ได้”

ผมถามว่า “คุณพ่อคุณแม่อยู่ในภพโน้นมีความสุขสบายดีหรือครับ ผมอยากรู้ ผมเป็นห่วง”

ผมเห็นท่านยิ้มทั้งสองคนแล้วก็พูดว่า

“ลูกไม่ต้องเป็นห่วงพ่อแม่หรอก พ่อและแม่ได้รับความสุขความสบายเพลิดเพลिनสดชื่นสุขสบายซึ่งยากที่จะบอกให้ได้ถูกต้องจากความจริง”

ผมได้ฟังดังนั้น จึงได้ถามว่า “ทำไมพ่อกับแม่จึงได้มาอยู่ร่วมกันทั้งโลกมนุษย์และอีกภพหนึ่ง ผมเห็นแม้แต่โลกมนุษย์บางคนก็ยังอยู่กันไม่ได้ยืนยาว บางราย

ก็อยู่กันไม่ถึงสามเดือนหม้อข้าวยังไม่ทันดำทะเลาะหย่าขาดจากกัน ไม่ยอมมองหน้า ยังแข่งด่ากันก็มี แต่คุณพ่อคุณแม่ได้อยู่ร่วมกันเพราะกุศลกรรมใช้ไหมครับ”

เสียงคุณพ่อถอนใจแล้วพูดว่า “ใช่แล้วลูกมนุษย์ในโลกมีจิตใจผิดแปลกแตกต่างกันทุกคน บางคนร้ายเป็นมนุษย์แต่จิตใจไม่เป็นมนุษย์ จิตเหมือนสัตว์ที่ดุร้ายไม่สนใจในศีลธรรม มนุษยธรรม เห็นแก่ตัว นำความเดือดร้อนมาสู่สังคมชาติบ้านเมืองอย่างทุกวันนี้ ผู้ที่จะนึกอะไร อธิษฐานสมตามความตั้งใจนั้นจะต้องเป็นผู้มีจิตใจบริสุทธิ์สะอาดและมีสัจจปฏิบัติอยู่ในหลักของศีลธรรม ไม่มีต่างพร้อย ท่านเหล่านั้นเป็นพวกมีวาจาสิทธิ์จะนึกคิดอธิษฐานสิ่งใดก็มักอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม และมักจะสำเร็จ เพราะจิตบริสุทธิ์และมีสัจจะสำหรับพ่อและแม่ของลูกนั้นเรามีบุพเพสันนิวาสมาแต่อดีตชาติ และเราก็ได้ปฏิบัติจิตใจอยู่ในศีลธรรม ไม่เคยทำให้สังคมเขาเดือดร้อน มีศีล ๕ ปฏิบัติ ตั้งแต่แม่ของลูกมาอยู่ร่วมทุกข์สุขกับพ่อไม่เคยเห็นอะไรไม่ตรงกันเลยเรามีความรักใคร่กันโดยบริสุทธิ์ เราจึงขอร่วมชีวิตกัน

ในชาติภพต่อ ๆ ไป นี่แหละลูก ความมีสัจจะมีจิต
บริสุทธิ์อยู่ในหลักของศีลธรรมพร้อม เราย่อมปรารถนา
อธิฐานได้ทุกอย่างเพราะเรามีสัจจะไม่ทำบาปทำชั่ว”

ยังไม่ทันคุณพ่อพูดจบ หูผมก็ได้ยินเสียงซ่าน
ขึ้นมาเป็นเสียงเรียกของภรรยาผมพร้อมทั้งเขย่าตัว ร่าง
คุณพ่อคุณแม่ค่อยจางลงกลายเป็นหนุ่มสาวอย่างเดิม
เสียงไกลออกไปได้ยินว่า พ่อกับแม่ลาลูกไปก่อนนะ ผม
ยังไม่อยากให้ท่านเจาไป ยังอาลัยท่าน แต่แล้วก็รู้สึก
ตัว ผมลืมตาตื่นขึ้นเห็นตัวเองยังนอนอยู่ในที่เดิม ผม
รู้สึกเสียดายที่ตื่น ภรรยาผมมาขัดจังหวะ ยังอยากจะ
พูดกับคุณพ่อคุณแม่ไม่ทันใจอยากจะเห็นท่านนาน ๆ
ก็ต้องตื่น

ภรรยาผมบอกว่า พอเข้ามาถึงก็ได้ยินเสียงของ
ผมพูดในลำคอ เหมือนถูกผีอำจึงพยายามเขย่าตัวให้ผม
รู้สึก แต่กว่าจะรู้สึกตัวก็นานทำให้ตกใจ กลัวผมจะ
เป็นอะไรไปอีกคน

นี้แหละครับ ผมได้พยายามนี้กว่าเหตุการณ์ที่
ผมผ่านนั้นจะเป็นข้อเท็จจริงได้เพียงไร ผมคิดถึงคุณอาว
ที่พอจะระบายความรู้สึกให้ทราบ เพราะว่าคุณอาวมี
ความสนใจในเรื่องเหล่านี้มาก่อนแล้ว ผมต้องขอภัยที่
เล่ามาอย่างยืดยาวครับ

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความในจดหมายก็ได้คิดไปมา
ว่าควรจะทำอย่างไร จดหมายนี้ก็มาค้างนานแล้ว จึง
ตกลงใจเขียนขึ้นในชุด “กฎแห่งกรรม” ในเล่มพิเศษ
เล่มแรกสำหรับท่านที่สนใจในเรื่องแปลก ๆ จะได้อ่าน
แล้วช่วยกันคิดค้นต้นเหตุดูทั่ว ๆ ไป คงจะเป็นประ-
โยชน์เผยความลึกลับออกมาบ้างไม่มากนักนัย

สวัสดิ์.

๘๘ ความดีที่เกิผล

โดย ท. เลียงพิบูลย์

ในยุคปัจจุบันนี้ เรามักจะได้ยินกันบ่อยที่มีผู้พูดกันถึงว่า ทำดีได้ดี มีที่ไหน ทำชั่วได้ดี มีถมไป ผู้พูดเช่นนี้โดยปากกะนองใจไม่ได้คิดคงจะมีไม่น้อย และคนที่พูดอย่างน้อยก็น้อยใจที่ทำดีไม่เคยได้ดีก็จะมีเช่นกัน

แต่ความจริงสำหรับเรื่อง ทำดีต้องเกิดผลดี และทำชั่วย่อมเกิดผลชั่ว นั้นเป็นหลักที่แน่นอน แต่ผู้พูดอย่างน้อยใจว่า ทำดีไม่ได้ดี นั้นเป็นความรู้สึกของผู้คนที่ยังสงสัยด้วยกิเลสจะทำอะไรก็อยากจะได้ผล ให้ทันใจ ไม่เข้าใจถึงหลักธรรมที่ผิดจากทางโลก การทำดีไม่ใช่การค้าหรือการพนัน ลงทุนไปแล้วมุ่งหวังจะเป็นกำไรขึ้นมา ทางโลกและทางธรรมย่อมผิดกันแยกไกลคนละทิศละทาง หากผู้ใดทำความดีเพื่อหวังผลดีตอบ

แทนให้ทันใจแล้ว ก็ชี้ให้เห็นว่าผู้หนึ่งยังหนาแน่นไปด้วยกิเลสตัณหาความโลภ ทำอะไรก็หวังตอบแทน แม้แต่ทำดีหรือสร้างบุญกุศลก็คอยหวังคอยความดีคอยบุญกุศลเมื่อไหร่ความดีจะตอบแทน การคิดเช่นนี้เป็นทุกข์ทางใจ เป็นการผิดความประสงค์ของหลักธรรมทางพุทธศาสนา เข้าใจในการทำดีได้ตีผิดไป การทำดีในพระพุทธศาสนาของคนโบราณนั้น สิ่งที่ตอบแทนทางใจ เพื่อความสบายใจของตัวเอง ถ้าเราให้ทานแก่คนกำลังทุกข์ยาก ผลของเราที่ดีใจที่ช่วยคนทุกข์ยาก และทั้งยังมีโอกาสที่ได้ฝึกจิตทำให้ละกิเลสตัณหาให้เบาบางลง ให้คลายความตระหนี่เหนียวแน่นเห็นแก่ตัวน้อยลง การทำดีหรือทำชั่วจะต้องเกิดผลแก่ตัวแน่ ๆ ไม่มีข้อสงสัย ดังได้เขียนตัวอย่างในชุด “กฎแห่งกรรม” หลายเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ไม่ใช่ว่าพอจะทำดีแล้วก็ภาวนาขอให้เกิดลาภยศทรัพย์สินเงินทองไหลมาเทมา เป็นเศรษฐีขึ้นทันตาเห็น หลงละเมอว่าจะได้ตอบแทน โปรดย่ำทำดีกว่าเพราะแทนที่จะสบายใจกลับได้เพิ่มกิเลสมากขึ้น

เกิดทุกข์มาแทน ผู้ใหญ่สมัยก่อนมีอันจะกิน มีผู้ถามท่านว่าเงินทองที่ท่านหามาได้ ทำบุญบริจาคทานมากมาย ไม่เสียดายหรือ ท่านบอกว่า ส่วนหนึ่งท่านใช้จ่ายในการสร้างบุญกุศลและอีกส่วนหนึ่งท่านบริจาคเป็นทานแก่ผู้ที่ยากจน อีกส่วนหนึ่งท่านเอาไว้บำรุงชีวิตและครอบครัว ท่านบอกว่าของอะไรมีมากก็เป็นทุกข์ มีพอใช้พอกินไม่ขาดแคลนเป็นสายกลางทำให้จิตผ่องใสสบายใจ คนทั้งบางทั้งตำบลพากันเรียกท่านว่า “คุณพ่อ” ยกย่องท่านเรียกว่า “คุณพ่อ” เพราะความดีของท่าน

เมื่อสมัยข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ในหมู่บ้านที่เราอยู่นั้น ใครอยากจะปลูกบ้านพอมีเงินค่าซื้อไม้เครื่องประกอบสร้างบ้านเท่านั้น ส่วนค่าแรง พวกชาวบ้านต่างก็มีความยินดีพอใจพร้อมด้วยนำเครื่องมือมาช่วยกันปลูกเป็นบ้านให้เรียบร้อย โดยทุกคนไม่หวังอะไรแม้เงิน ซึ่งปัจจุบันนี้เขาถือเงินเป็นพระเจ้า สมัยก่อนเขาทำด้วยน้ำใจ เพียงแต่เลี้ยงอาหารเท่านั้น หมู่บ้านเราอยู่กันไม่ใช่พี่น้องก็เหมือนพี่เหมือนน้อง ทุกคนรักใคร่ปรองดอง

เมื่อมีอะไรต่างก็ช่วยเหลือกันด้วยความเต็มอกเต็มใจ สมัยนั้นถือว่า ค่าน้ำใจสูงกว่าค่าน้ำเงิน แม้แต่ชาวชนบทเวลาเกี่ยวข้าว ชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นก็มาช่วยกันเกี่ยว หรือเรียกว่า ลงแขก หน้าที่เกี่ยวข้าวหญิงสาวชายหนุ่มร้องเพลงเกี่ยวข้าวสนุกสนาน แต่บัดนี้ประเพณีที่ดีงามกำลังจะสูญหมดไปเหลือแต่เพลงที่ร้องต่อกันมา คิดแล้วก็เศร้าใจที่คนในยุคนี้ ถือเงิน เป็นใหญ่ มักจะได้ยินพูดกันมากกว่า บ้านต้องเช่า ข้าวต้องซื้อ เงินคืองาน งานคือเงิน เงินมีงานเดิน เงินเกิงานวิ่ง เงินนิ่ง งานหยุด เมื่อนึกถึงในอดีตน้ำใจของคนรุ่นปู่ย่าตายายแล้วจิตใจก็สดชื่นสบาย ทำให้ผ่านถึงชีวิตเก่า ๆ ที่ได้กรุณาปัจจุบันนี้ยังไม่รู้จักมากมาย

แต่เมื่อคิดถึงคำพระว่า ทุกอย่างในโลกนี้ย่อมเปลี่ยนแปลงไม่อยู่คงที่เปลี่ยนแปลงไปทางดีทางชั่วเท่านั้น

ข้าพเจ้าขอยกในหลักธรรมขององค์พระศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอธิบายไว้ว่า

เหตุที่ทำดีแล้วไม่ได้ดี หรือคนทำชั่วแล้ว
ได้ดีนั้น เพราะกรรมเก่ามาชิงให้ผลเสียก่อน หรือก่อน
ที่จิตจะดับ เขามีความรู้สึกรู้จักใจเป็นอย่างไรบ้าง ถ้า
จิตใจเป็นกุศลก็ย่อมไปเกิดในที่ดี ถ้าจิตใจเป็นอกุศล
ย่อมไปเกิดในที่เลว ๆ ๓๓

แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า กรรมดีและกรรมชั่ว
ที่บุคคลกระทำนั้นจะไร้ผลก็หาไม่ ถ้าเขายังไม่หมดจาก
กิเลสสิ้นเชิง กรรมนั้นก็เหมือนคอยจ้องหาโอกาสที่จะ
ให้ผลอยู่ตลอดเวลา

(จากพระไตรปิฎก ฯ เล่ม ๔๓ หน้า ๖๐๓)

ข้าพเจ้าจะได้นำเรื่อง “ความดีที่เกิดผล” มา
เป็นตัวอย่างที่เกิดขึ้นแล้วมาให้ท่านได้พิจารณาพิสูจน์จะ
ได้นำข้อความในจดหมายทั้งหมดของสุภาพสตรีผู้บันทึก
เหตุการณ์ด้วยตนเองมาไว้ในที่นี้

โปรดอ่านจดหมายของครูยุพิน วงศ์สวรรค์ จะ
แก้สงสัยที่ว่าทำดีได้ชั่วจริงหรือ ดังต่อไปนี้

ที่โรงเรียนสตรีรัตนบุรี

วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๒

ถึงคุณ ท. เลียงพิบูลย์ ที่เคารพ – นับถือ

เมื่อวันที่ ๑๙ ก.ย. ๒๕๒๒ คณะกรรมการ
ได้มีการนัดประชุมที่ พุทธสมาคม ดิฉันได้มีโอกาสเข้า
เป็นสมาชิกครั้งแรก จากการแนะนำของคุณพรเพ็ญ
เจ้าของร้านมังสะวิรัต ที่บางซื่อ และเป็นผู้เสนอ
ประสบการณ์ของดิฉัน ให้คุณประวิติ โชติกำจร ได้
ช่วยเผยแพร่ให้คณะกรรมการได้ทราบ

ดิฉันรู้สึกยินดีมากที่ได้รับเกียรตินี้ เพราะ
ดิฉันได้ติดตามผลงานของท่านเสมอ และบางครั้งได้คิด
ต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านกฎแห่งกรรม มาสอนตัวเองอยู่
ประจำ

ดิฉันขอออกตัวก่อนว่าเรื่องราวที่ได้บันทึกส่งมา
ให้ท่านนี้ อาจมีข้อบกพร่องจึงขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย
ดิฉันขอเริ่มเรื่องราวเลยนะคะ

ในปี ๒๕๑๕ ซึ่งเป็นปีที่ข้าพเจ้า เรียน กศ.บ.
ปีที่ ๓ ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม (ปัจจุบันคือ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม) ซึ่งอยู่ที่
จังหวัดมหาสารคาม วันนั้นเป็นวันศุกร์ เป็นวันที่ดิฉัน
ตั้งใจจะกลับบ้าน ซึ่งอยู่ที่อำเภอคำพ่อง จังหวัดขอนแก่น
แแก่น เพราะฉะนั้นหลังจากเลิกเรียน ดิฉันจึงรอรถ
ที่หน้าวิทยาลัย ในการเดินทางกลับบ้านต้องต่อรถถึง ๒
ครั้ง คือขึ้นจากมหาสารคามมายังจังหวัดขอนแก่น และ
จากขอนแก่นต่อรถสายขอนแก่น — กระบวน เข้าถึงบ้าน
ดิฉันถึงขอนแก่นเป็นเวลาประมาณ ๕ โมงกว่า จึงทัน
รถเที่ยวสุดท้ายของสายขอนแก่นกระบวน ซึ่งรถจะออก
จากขอนแก่น ๖ โมงเย็น ก่อนหน้าที่รถจะเคลื่อนออก
จากสถานีเล็กน้อย ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งมานั่งเบาะเดียว
กับดิฉัน อายุคงจะแก่กว่าดิฉันเล็กน้อย ดิฉันไม่ได้
สนใจผู้หญิงคนนั้น เพราะเหนื่อยจากการเดินทางมา
แล้ว ประกอบกับการเลิกเรียนแล้วเดินทางเลย จึงทำ
ให้อ่อนเพลีย ดิฉันจึงนั่งหลับโดยไม่ได้สนใจผู้ใด

เมื่อรถมาถึงทางแยกเข้าอำเภอคำพ่อง ประ-
มาณทุ่มกว่า ดิฉันจึงลืมตาขึ้น เพราะเหลืออีกประมาณ
๘ กิโลเมตร ก็จะถึง

ผู้หญิงคนนั้นจึงหันมาพูดกับดิฉันเหมือนคอย
จังหวะอยู่ก่อนแล้ว

“คุณจะไปลงที่ไหน”

“จะไปลงที่น้ำพอง”

ดิฉันตอบพร้อมกับย่นเธอว่า

“คุณจะไปลงที่ไหน”

“จะไปลงที่วังชัย” เธอตอบ (บ้านวังชัย เป็น
ตำบลหนึ่งของอำเภอน้ำพอง การที่จะเข้าไปหมู่บ้านนั้น
ต้องลงที่น้ำพอง แล้วต่อรถสองแถวเล็กเข้าไป หรืออาจ
จะเดินไปก็ได้ในเวลากลางวันระยะทางประมาณ ๔ กิโลเมตร
แต่ในเวลากลางคืนจะไม่มีใครกล้าเดินเพราะทาง
เปลี่ยวอันตรายมาก รถที่จะวิ่งเข้าบ้านวังชัยมีถึง ๖ โมง-
เย็นเท่านั้น) ดิฉันถามอย่างคุยว่า

“ไปทำอะไรอยู่ที่ขอนแก่น”

“ไปเรียนเสริมสวย” เธอตอบ

ดิฉันถามอย่างสงสัย

“รถเข้าบ้านวังชัยหมดเวลาแล้วจะทำอย่างไร”

“ยังไม่วู้เลย” เธอตอบ

“ไม่มีบ้านญาติอยู่ที่น้ำพองเลยหรือ”

เธอตอบว่า “ไม่วู้จักใครเลย”

ดิฉันจึงถามอย่างลงใจว่า

“จะพักที่โรงแรมหรือ”

เธอตอบว่า “ไม่เคยค้างที่น้ำพองเลย ไม่รู้ว่า
โรงแรมอยู่ที่ไหน” พร้อมกับมีใบหน้าที่แสดงถึงความ
วิตกกังวล

ดิฉันจึงไปพักหนึ่ง และคิดถึงอกเขาออกเราว่า
ถ้าเราไม่ช่วยผู้หญิงคนนี้ เขาจะไปค้างที่ไหน ดิฉันเกิด
เห็นใจขึ้นมา ถ้าเป็นเราจะทำอย่างไร มีดคำอย่างนี้เป็น
ผู้หญิงตัวคนเดียวย่อมไม่ปลอดภัยแน่ และประเด็นสำคัญ
ถ้าเราไม่ได้ช่วยเขาคrawnนี้ที่พอจะช่วยให้ได้ถ้าเขาเป็นอะไร
เราคงไม่สบายใจ ต้องคิดว่าเขาจะไปค้างที่ไหนและเป็น
อย่างไร ยิ่งถ้าไม่ช่วยเขาให้ปลอดภัย หากมีอันตรายแก่
เขาเราคงจะรู้สึกเป็นบาปทางใจ เพราะทราบเรื่องราว
ความทุกข์ไม่รู้จะพึ่งใครแล้วเรากลับไม่สนใจที่จะช่วย
เหลือเพราะเราพอจะช่วยให้ได้ ดิฉันจึงตัดสินใจถามเธอว่า

“ไปค้างที่บ้านกับเราไหม บ้านเราไม่มีใครอยู่
มาก มีแต่แม่และยาย”

และดิฉันได้เล่าเรื่องของเราลีกน้อยให้ทราบ
เพื่อเธอจะได้ไว้วางใจดิฉันจะไม่คิดมาก และในที่สุดเธอ
ตกลงใจไปค้างที่บ้านของดิฉันอย่างไม่มีทางเลือก

เมื่อถึงบ้านดิฉันก็ได้บอกเรื่องราวทั้งหมดให้แม่
และยายทราบ แม่และยายไม่ตำหนิอะไรเพราะท่านเป็น
คนใจดีมีเมตตาเอื้อเฟื้ออยู่แล้ว จึงหาเสื้อผ้าให้เปลี่ยนอาบ-
น้ำ ทานอาหารและสนทนากันสักครู่ ก็จัดที่นอนให้นอน
พอรุ่งเช้าก็ส่งเขาขึ้นรถจากหน้าพองไปบ้านวังชัย

เหตุการณ์ครั้งนั้นดิฉันไม่ได้สนใจอีกเลย เมื่อ
ช่วยเขาพ้นทุกข์แล้วเราก็กสบายใจไม่ได้มาคิดอีก หลัง
จากที่ดิฉันได้เรียนจบ กศ.บ. แล้ว ดิฉันต้องการจะมา
ทำงานในกรุงเทพ ฯ และหวังจะหาทางเรียนต่ออีก ดิฉัน
จึงขออนุญาตแม่และยาย แม่ของดิฉันแนะนำว่า

“ลูกควรไปหาลุงที่อยู่บ้านบึงก่อนแล้วค่อยไป
กรุงเทพ ฯ เพื่อลุงจะช่วยอะไรได้บ้าง”

การเดินทางครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่จะต้องไปตาม
ลำพัง และในเส้นทางที่ยังไม่เคยไปมาก่อน แม่จึงบอก
ว่า

“ลูกควรไปรถไฟลงที่นครราชสีมาและต่อรถ-
ยนต์ที่ขนส่งสายนครราชสีมา — ชลบุรี ซึ่งไปทางสาย-
ใหม่คือไปทางปักธงชัยผ่านจะเข้เราไม่ต้องเข้ากรุง-
เทพ ฯ คงจะถึงชลบุรีไม่เย็นนัก จะทันต่อรถเข้าบ้าน
บึง”

ดิฉันออกเดินทางตามคำแนะนำของแม่ โดยขึ้น
รถไฟที่สถานีน้ำพองไปลงที่นครราชสีมา และต่อรถยนต์
ดิฉันนั่งชมทิวทัศน์ข้างทางมาตลอดเพราะมาเป็นครั้งแรก
ไม่ได้วิตกกังวลเกี่ยวกับเวลา คิดว่าคงทัน รถแล่น
ไม่เร็วนักเพราะคนขับเป็นเจ้าของรถและกระเป๋าคือ
ภรรยาของคนขับ (ทราบภายหลัง) และรถจอดแวะซื้อ
ของข้างทางเสมอ

ดิฉันเริ่มกังวลใจเกี่ยวกับเวลา เมื่อรถเข้า
จังหวัดจะเข้เราเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น จึงเข้าไป
ถามกระเป๋าคือเป็นสตรีผู้สูงอายุว่า

“คุณป้าคะรถจะถึงชลบุรีประมาณกี่โมง”

คุณป้าตอบ “ถึงประมาณทุ่มหนึ่งจ๊ะ หนูจะไปไหนจ๊ะ”

ดิฉันตอบ “หนูจะไปบ้านบึง และหนูทราบว่ารถเข้าบ้านบึงเที่ยวสุดท้าย ๖ โมงเย็น”

ดิฉันแสดงความวิตกกังวลออกมาทางสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด เพราะเกิดความลำบากใจไม่ทราบจะไปค้างที่ไหน เพราะเป็นครั้งแรกที่มาชลบุรี ใจคิดว่าถ้าไปขอความช่วยเหลือจากตำรวจ สถานีตำรวจก็ไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหน ถ้าไปขอความช่วยเหลือแบบเดาสุ่มโดยไปที่บ้อมตำรวจหรือเจอตำรวจที่ไหนก็ขอความช่วยเหลือ จะดีไหม ก็ตอบตัวเองว่าไม่ดีแน่ ตำรวจที่ดีก็มีมาก แต่ถ้าเจอตำรวจที่ไม่มีคุณธรรมเราแย่อันตราย จะเข้าตำราหนีเสือปะจระเข้ หรือจะไปค้างที่โรงแรม ก็นึกกลัวไม่กล้าอีกเพราะยังไม่เคยพักเลย และอาจจะมึนอันตราย คิดแล้วไม่ปลอดภัย ในขณะที่คิดว่าจะทำอย่างไรดีนั้น คงด้วยกรรมดีที่เคยทำมาเมื่อครั้งช่วยผู้หญิงคนนั้น ทำให้คุณป้าเอ่ยขึ้นอย่างใจดีว่า

“หนูไปค้ำที่บ้านจันก็ได้”

ในที่สุดดิฉันตัดสินใจไปค้ำที่บ้านคุณป้าเมื่อรถมาถึงชลบุรีประมาณทุ่มกว่า ในระหว่างนั้นดิฉันได้คุยกับคุณป้า ทราบว่าคุณป้ามีลูกสาวปัจจุบันเรียนครู ปก.ศ. สูงอยู่ที่ละเซียงเทรา ฉะนั้นจึงคิดว่าอาจจะปลอดภัย การตัดสินใจครั้งนี้ดิฉันรู้ว่าต้องเสี่ยงเพราะไม่มีทางใดแล้ว ดีกว่าจะปล่อยให้ตัวเองต้องต่อสู้กับปัญหาที่คาดการณไว้แล้วซึ่งไม่ปลอดภัยทั้งสองด้าน แต่ก็ปลงแล้วว่าสุดแท้แต่เวรกรรมของตนก็แล้วกัน อะไรเกิดขึ้นก็ต้องยอมรับผิดชอบแก้ไขด้วยปัญญาต่อไป

บ้านคุณป้าไม่ได้อยู่ที่ชลบุรีแต่อยู่ที่พานทอง ฉะนั้นเมื่อรถส่งผู้โดยสารที่ชลบุรีแล้วจึงกลับมาพานทอง ดิฉันช่วยขนสัมภาระต่าง ๆ เข้าบ้าน และคุณป้าก็บอกให้สามีซึ่งเป็นคนขับรถให้ทราบว่าดิฉันนั้นเป็นใคร เมื่อถึงบ้านก็ช่วยกันทำกับข้าว รู้สึว่าคุณป้าและลูก ๆ ของท่านให้ความเป็นกันเองแก่ดิฉันมาก เสรีจเรียบร้อยก็อาบน้ำ แล้วทานข้าว หลังจากนั้นก็นั่งคุยและซักถาม

ถึงเรื่องราวต่าง ๆ เราเกิดมีความสนิทสนมยิ่งขึ้น และ
บังเอิญวันนั้นก็มีภาพยนตร์มาฉายกลางแปลงอยู่ใกล้ ๆ
บ้านดิฉันจึงออกไปดูกับน้อง ๆ ดึกหน่อยก็กลับมาถึงบ้าน
คุณป้าจัดเตรียมที่นอนไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

รุ่งเช้าดิฉันลุกขึ้นแต่เช้าเพราะใจจดจ่อที่จะให้ถึง
บ้านป้า คุณป้าออกมาส่งแต่เช้าและยังได้ส่งเคราะห์ให้
บอกกระเปารถให้ไปจอดที่ท่ารถบ้านป้า ดิฉันก็กราบลา
คุณป้าด้วยความตื้นตันใจในความกรุณาจากน้ำใจที่ได้รับ
ความช่วยเหลือครั้งนี้ เช้าวันจากมาน้ำตามันจะล่อง แต่
หลังจากนั้นดิฉันระลึกถึงพระคุณของคุณป้าอยู่เสมอ
อยากจะไปหา แต่ดิฉันจำบ้านไม่ได้ แต่ยังคิดถึงความดี
ของผู้ให้ความกรุณาในยามยากมิได้เคยลืมเลย คิดว่า
วันหนึ่งคงได้มีโอกาสพบคุณป้าผู้มีพระคุณ

เหตุการณ์นี้โปรดคิดดูเถอะว่ามันเป็นผลจากการ
ที่ดิฉันได้ช่วยผู้หญิงคนหนึ่งไว้ ผลกรรมดีก็ย้อนมาสนอง
ดิฉันเมื่ออยู่ในสภาพเช่นเดียวกัน ดิฉันอดคิดไม่ได้ว่าเป็น
คือผลที่ได้ทำดีไว้ ความดีนั้นจึงตอบสนองซึ่งเห็นผลใน

ระยะเวลาเพียงปีกว่าเท่านั้น ดิฉันเชื่อในเรื่องกรรมหรือกฎแห่งกรรม พยายามเสมอที่จะทำความดี

สุดท้ายนี้ดิฉันกราบขอบพระคุณ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย และขอให้คุณพระพรท พระธรรม พระสงฆ์ กุศลผลบุญ สังฆคฤหัสถ์ทั้งหลายในสากลโลก ช่วยให้คุณ ท. เลียงพิบูลย์ มีอายุยืนและทำงานนี้ให้นานเท่านั้น

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
(ยุพิน วงศ์สรรค์)

ข้อคิดที่ท่านอ่านผ่านมาแล้ว คงจะรู้ว่า ชาวชนบทห่างไกลเมืองหลวง ชาวบ้านเรายังมีคุณธรรมสูง เป็นสัญลักษณ์ของชาวไทยยุคก่อน ยังหลงเหลืออยู่บ้าง ผิดกับเมืองหลวงในปัจจุบันนี้ มีแต่ใจ ฆ่า ปล้น ข่มขืน ขวามิได้เวนแต่ละวัน เพื่อท่านจะได้เปรียบเทียบพิจารณาประเพณีเดิมกับปัจจุบันนี้ เป็นอย่างไรบ้าง โปรดคิดเอง

สวัสดิ์

Office พระสงฆ์

ความกตัญญู

เป็นพรอันประเสริฐ

ผู้ใดมีความกตัญญูกตเวที ต่อผู้มีพระคุณ
เช่น บิดามารดา เป็นผู้เลี้ยงเรามาจนเติบโตใหญ่
เราเลี้ยงดูเมื่อท่านอยู่ในวัยชรา และยกย่อง
เคารพท่านเหมือนพระดลออกไป

เป็นผลกุศลกรรมตามสนองทำให้เรามีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ เพราะเราได้สร้างพร
ให้แก่ตัวเราเอง อย่างไม่รู้ตัว

ท. เลียงพิบูลย์

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด กิตติวรรณ

(แผนกการพิมพ์)

๑๔/๒๐ ถนนรองเมือง เขตปทุมวัน

กรุงเทพฯ ๕

นายทรงเกียรติ เมณฑกา ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๒ โทร. ๕๘๘๕๑๐